

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

«*ΤΑ ΛΕΜΕ ... ΑΥΡΙΟ!*»

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ένα βροχερό πρωινό, επισκέπτεται την οικία του γνωστού Ψυχαναλυτή-Ψυχοθεραπευτή του Δήμου 'ΣΑΠΠΑΔΩΝΑΣ', Κυρίου Αλκιβιάδη Ραζή, η οικογένεια Ντερετζέ, Αλβανοί μετανάστες που έχουν έρθει στην Ελλάδα για ένα καλύτερο αύριο.

Η υπηρέτρια του σπιτιού, Σουλτάνα, παρά την απρόσκλητη επίσκεψή τους, αποφασίζει, σε συνεννόηση με τους τρεις γιους της οικογένειας, Πέτρο, Στέφανο και Θάνο, να τους φυγαδεύσει στο δωμάτιό της, αποκρύπτοντας το όλο γεγονός από τον Κύριο και την Κυρία.

Μια άλλη απρόσκλητη, και πάλι, επίσκεψη στο σπίτι της οικογένειας Ραζή, του γιου της Κοινωνικής Λειτουργού του Δήμου 'ΣΑΠΠΑΔΩΝΑΣ', Κορνήλιου, φοιτητή της Φιλοσοφικής, θα φέρει ανατροπές και αποκαλύψεις. Η Σουλτάνα, στην προσπάθειά της να φυγαδεύσει και αυτό το αγόρι, μετά από τις επίμονες εκκλήσεις του, θα συμβάλλει στην κορύφωση της αγωνίας αλλά και τη λύση, μέσα από κωμικοτραγικές συμπτώσεις, παρανοήσεις και παρεξηγήσεις.

Οι 'Έξενοι' που εισέβαλαν, σαν παρείσακτα στοιχεία, στη ζωή της οικογένειας και ολόκληρου του Δήμου, καθώς επίσης και η παρουσία του νεαρού φοιτητή της Φιλοσοφικής, θα κάνει τον «Άλλον» να έρθει σε συνενοχή και οικειότητα με τον «Εαυτόν». Οι φόβοι, οι προκαταλήψεις, οι ενοχές θα διασκεδαστούν και, για άλλη μια φορά, 'Οι φτωχούληδες του Θεού', στο πρόσωπο της υπηρέτριας, θα κάνουν πράξη το 'Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι', φέρνοντας την ομορφιά, σ' έναν Δήμο, όπου το μόνο κακό που τον ταλανίζει είναι ...

η έλλειψη της αγάπης ...

ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

1. **ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΡΑΖΗΣ** (ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ-ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ, ΕΤΩΝ 55).
2. **ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ** (ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗ, ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ "ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ", ΕΤΩΝ 53).
3. **ΠΕΤΡΟΣ** (Ο ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΡΑΖΗ, ΕΤΩΝ 32).
4. **ΣΤΕΦΑΝΟΣ** (Ο ΜΕΣΑΙΟΣ ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΡΑΖΗ, ΕΤΩΝ 28).
5. **ΘΑΝΟΣ** (Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΡΑΖΗ, ΕΤΩΝ 22).
6. **ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΡΙΔΟΥ** (ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΡΑΖΗ, ΕΤΩΝ 50).
7. **ΑΣΗΜΙΝΑ ΜΠΑΛΑΤΣΟΥΔΗ-ΤΣΑΚΜΑΚΤΣΟΓΛΟΥ** (ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ "ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ", ΕΤΩΝ 45).
8. **ΕΣΧΕΤΕ ΝΤΕΡΕΤΖΕ** (ΑΛΒΑΝΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ, ΠΡΩΗΝ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΑΧΗΤΙΚΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ, ΕΤΩΝ 55).
9. **ΡΕΝΙ ΝΤΕΡΕΤΖΕ** (ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΛΒΑΝΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ, ΕΤΩΝ 50).
10. **ΣΒΕΤΛΑΝΑ** (Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΝΤΕΡΕΤΖΕ, ΕΤΩΝ 28).
11. **ΜΑΡΚΟΒΑ** (Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΝΤΕΡΕΤΖΕ, ΕΤΩΝ 25).
12. **ΝΤΙΛΙΑΝΑ ΠΑΤΣΑΟΥΡΑ-ΜΑΓΚΟΥΦΗ** (Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ "ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ", ΕΤΩΝ 50).
13. **ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ** (ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ, ΕΤΩΝ 22).
14. **ΣΤΑΘΗΣ ΝΤΟΥΡΟΣ** (ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ, ΕΤΩΝ 35)

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΤΗ ΣΑΛΟΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΡΑΖΗ

Η Μαρία Ραζή ετοιμάζει το πρωινό της οικογένειάς της, μαζί με την υπηρέτρια του σπιτιού, τη Σουλτάνα.

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Από χθες το πρωί, δεν σταμάτησε, ούτε στιγμή, να βρέχει! Τον παλιόκαιρο! Τη ψυχή μας πλάκωσε κι αυτό το βρωμοσύννεφο! Ήλιο δεν βλέπουμε πια σ' αυτή την πόλη! Τι κακό κι αυτό, Παναγιά μου!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μα, προχθές, είχε λιακάδα, Κυρά Μαρία! Χαρά Θεού ήταν! Δεν θυμάστε που πήγατε εκδρομή με τον Κύριο;

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ε, όχι και εκδρομή, βρε Σουλτάνα! Εκδρομή την λες εσύ αυτή την αηδία στα κορφοβούνια;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μα! Γιατί Κυρά Μαρία; *(Με ποιητικό στόμφο)* Δεν πήρατε, εκεί στην εξοχή, αέρα καθαρό και "δροσισμένο"; Δεν είδατε γαλάζιο ουρανό, ονειρεμένο; Δεν νιώσατε, στη μύτη σας, βουνίσιο το χορτάρι; Δεν μου 'πατε πως φάγατε της σούβλας το θρεφτάρι;

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Μονολογώντας απογοητευμένα)* Ναι... Και κοίταξα τον άντρα μου, μ' ένα μικρό λυχνάρι!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μ' ένα μικρό λυχνάρι;

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ακριβώς! Για να μην τον βλέπω καλά, μέσα στη νύχτα!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ω! Μα!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Τι, "μα" και "ξε μα", βρε Σουλτάνα! Επειδή εσύ τον θαυμάζεις! Ε ... Δηλαδή ... Εντάξει, δεν λέω ... Κι εγώ τον ... Τον θαυμάζω ... Δεν λέω ... Δηλαδή ... Θέλω να πω ... Τον θαύμαζα ... Ναι ... Κάποτε ... Εντάξει ... Δηλαδή και τώρα τον θαυμ ... Ε! Τέλος πάντων!

Αυτά θα λέμε τώρα, βρε Σουλτάνα; Άντε, φέρε μου να βάλω λίγο βούτυρο και μαρμελάδα στο πιάτο για τα βλαστάρια μου! Το τρώνε πολύ! Ειδικά, το βούτυρο! Τα σκασμένα! ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αχ, Τι καλά παιδιά, τα μανάρια μου! Τι καλά παιδιά! Γερά και δυνατά να τα 'χει ο Ύψιστος!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Εμένα να 'χει γερή και δυνατή ο Ύψιστος, Σουλτάνα! Εμένα! Γιατί, αλλιώς, δεν τους βλέπω καλά όλους, εδώ μέσα! Ούτε που είναι τα βρακιά τους, δεν ξέρουν ακόμη! Όσο για τις κάλτσες τους, πεταμένες από δω κι από κει, τις έχουν! Τα ρεμάλια!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αχ! Αχ! Αχ! Μην τα λέτε έτσι! Σας παρακαλώ! Δεν μπορώ καλέ! Στεναχωριέμαι! Εγώ, πάλι, ξέρετε ... Πολύ τ' αγαπάω! Σαν παιδιά μου τα έχω!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Πολύ τ' αγαπάς, επειδή δεν τα γέννησες, Σουλτάνα! Ας τα γεννούσες και θα σου 'λεγα εγώ, τι πίκρες και απογοητεύσεις θα 'παιρνες από αυτο ή τους τρεις μαντράχαλους!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Α, Κυρά Μαρία! Όχι! Α! Δεν συμφωνώ καθόλου! Δεν έχετε δίκιο! Είστε άδικη!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Άδικη;;; Άδικη εγώ, Σουλτάνα;;; Θα 'λέγα τώρα κάτι! Αλλά, άντε! Ας μην το ξεστομίσω! Είναι και πρωί ακόμα!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Είστε άδικη Κυρά Μαρία, γιατί η αξία των ανθρώπων δεν βρίσκεται στις κάλτσες και τα βρακιά, αλλά στην καρδιά! Ναι! Στην καρδιά! Και η καρδιά των ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Των τριών μαντράχαλων! ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αχ! Όχι, Κυρά Μαρία! ... *(Μπαίνει αγουροζυπημένος ο Πέτρος, φορώντας τις αστείες πιτζάμες του, μέσα στην σαλοτραπεζαρία).*

ΠΕΤΡΟΣ: Τι 'ναι, ρε μάνα, πρωί-πρωί; Συμβούλιο έχετε με την Σουλτάνα; Τι φωνάζετε όλη την ώρα; Σαν τους βρικόλακες από τα άγρια χαράματα! ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Άγρια χαράματα είναι οκτώ το πρωί; Δεν θα πας στη δουλειά; Δεν πρέπει να πλυθείς, να σεναριστείς, να πάρεις το πρωινό σου και να φύγεις, σαν άνθρωπος, για την εργασία σου;

- ΠΕΤΡΟΣ:** Για την εργασία μου! Ας γελάσω! ... Δεν λες καλύτερα για την εργασία που επιλέξατε, για μένα στο Δήμο 'ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ', εσύ και ο πάτερ φαμίλιας! Κύριος Αλκιβιάδης Ραζής, Ψυχαναλυτής-ψυχοθεραπευτής!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Μην μιλάς έτσι για τον πατέρα σου! Ο πατέρας σου, στην ηλικία σου ...
- ΠΕΤΡΟΣ:** Είχε, ήδη, συνάψει σχέση μαζί σου! ... Το ξέρω! Μας το έχεις πει χίλιες φορές! *(Γελάει δυνατά)*.
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Είσαι, εντελώς, ανάγωγος! Θα έπρεπε να ντρέπεσαι! Εσύ, τουλάχιστον, ούτε γι' αυτό ...
- ΠΕΤΡΟΣ:** Δεν είμαι ικανός! ... *(Γέλια)* Αυτό δεν ήθελες να πεις; Ε, λοιπόν, να! Σε πρόλαβα μάνα! Το είπα από μόνος μου! *(Γέλια)*.
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Ναι, σωστά! Δεν είσαι ικανός! Γιατί ... Είσαι; ... Είσαι; ... Έλειψαν, δηλαδή, τα κορίτσια, σ' αυτή τη χώρα; Ένα δεν μπορείς να βρεις και συ; Ένα! ... *(Θλιμμένα)* Να 'χω κι εγώ ένα κοριτσάκι βρε ... Αυτό θ' αγαπάω! Ναι! Και μην με κοιτάς έτσι! Εκείνο θ' αγαπάω, εσένα δεν σε θέλω! Παλιόπαιδα κι οι τρεις σας! Μια φορά, δεν με νιώσατε βρε! Μια φορά δεν νοιαστήκατε για την μάνα σας! Να την αγγίζετε! Να την αγκαλιάσετε! Να τη φιλήσετε γλυκά! ... Μάνα είμαι βρε! Μάνα! Μήπως έχετε πολλές μάνες, παλιόπαιδα! Μία την έχετε! Μία και εγκαταλελειμμένη!
- ΠΕΤΡΟΣ:** Καλά, συγγνώμη! Εγώ δεν σε φίλησα εχθές, πριν πας για ύπνο; Πλάκα μου κάνεις;
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Μη με κοροϊδεύεις, γαϊδούρι! Ούτε πλάκα σου κάνω ούτε τίποτα! Έχω όρεξη εγώ για πλάκες, έτσι όπως με καταντήσατε! Βλέπω ... Βλέπω τις μαμάδες, βρε, που έχουν κόρες ... Και ... Και πονάει η ψυχή μου ... *(Κλαίει)*.
- ΠΕΤΡΟΣ:** Η Μάρθα Βούρτση σε στιγμές απόγνωσης!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Σκάσε! Και να προσέχεις πώς μιλάς, να μην σου αστράψω κανένα χαστούκι! Χαμένε! ... που θα με πεις και Μάρθα Βούρτση! Πολύ θάρρος δεν πήρες; Έγινες 32 ετών γαϊδούρι, μέχρι εκεί απάνω, και ούτε μια ευθύνη δεν ανέλαβες, μέχρι τώρα! Όλα τα περιμένεις έτοιμα και στο πιάτο και αντιμιλάς κι από πάνω!

- ΠΕΤΡΟΣ:** Ρε, μάνα, η αρρώστια μπέρι-μπέρι σε βρήκε πρωινιάτικα; Αντιμίλησα εγώ; Πας καλά ή σε βάρεσε η εμμηνόπαυση;
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Κι η εμμηνόπαυση με βάρεσε, αλλά, κυρίως, με βάρεσε η αχαριστία όλων σας, εδώ μέσα! Και η γαϊδουριά η δική σου και των αδελφών σου! Θα πάρω των οματιών μου, καμιά μέρα, και θα ... *(Αρχίζει να κλαίει)*.
- ΠΕΤΡΟΣ:** Α! Δεν πάμε καλά, παιδιά! Δεν πάμε καθόλου καλά, σ' αυτό το σπίτι! Ρε, Σουλτάνα, βγάζεις εσύ καμιά άκρη; Να μου πεις και μένα, σάμπως και καταλάβω! Μου φαίνεται ότι ο πατέρας, σε λίγο, θα έχει πολύ δουλειά εδώ μέσα!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** ... *(Κοιτάζει τρομαγμένη τη διένεξη)*.
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Αν νομίζεις ότι είμαι ψυχασθενής, να τα μαζέψεις και να φύγεις απ' το σπίτι, από σήμερα κιόλας! Αχάριστε! Να φύγεις! Να φύγεις και να ζεις με τα χρήματα που βγάζεις! Να τρως, να πλένεσαι μόνος σο υ να πληρώνεις ενοίκιο, κοινόχρηστα, ΔΕΗ, ΟΤΕ και θα σου πω εγώ, αν θα τα βγάζεις πέρα! Θα σου πω, παλιόπαιδο!
- ΠΕΤΡΟΣ:** Ξέχασες τη Δημόσια Εταιρεία Ύδρευσης να αναφέρεις!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Να φύγεις, να μην σε βλέπω πια! Την ψυχή μου μαύρισες, παλιόπαιδο, πρωινιάτικα! *(Κλαίγοντας)* Παλιόπαιδο! ... που θα πεις την μάνα σου ψυχασθενή ... Και εμμηνόπαυσιακή ... Παλιόπαιδο! Να φύγεις, να μην σε βλέπω! ...
- ΠΕΤΡΟΣ:** Άμα θα φύγω, όμως, το δάκρυ σου, κορόμηλο θα το χύνεις, κάθε μέρα! Μήπως δεν ξέρω το βιος μου!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Με απειλείς, βρε; Με απειλείς; Τι νομίζεις ότι έχω την ανάγκη σου; Εσένα, ξέρεις, περίμενα! Πολύ με βοηθάς και θα μου λείψει η παρουσία σο υ Καημένη μου! Κούνια που σε κούναγε! Κούνια που σε κούναγε!
- ΠΕΤΡΟΣ:** Εσένα κούνια που σε κούναγε! Θα φύγω και θα δούμε! Θα δούμε ποιος θα κλαίει, σαν υστερικός!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Θα με πεις και υστερική τώρα; Βρε, δεν πας στο διάολο λέω εγώ! *(Μπαίνει ο Κύριος Αλκιβιάδης Ραζής, φορώντας κοστούμι, με ύφος αυστηρό)*.

- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΡΑΖΗΣ:** Έχω την αίσθηση ότι εσείς οι δύο μαλώνετε ή μήπως κάνω λάθος; Καλημέρα σας, καταρχάς. Καλημέρα Σουλτάνα μου.
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Καλημέρα Κύριέ μου! Σας φέρνω, αμέσως, το καφεδάκι σας! *(Φεύγει να φέρει τον καφέ).*
- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΡΑΖΗΣ:** Τι συμβαίνει Πέτρο; Γιατί η μητέρα σου οδύρεται;
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Δεν οδύρομαι! Πάντα υπερβολικός! *(Σκουπίζει τα μάτια της).*
- ΠΕΤΡΟΣ:** Δεν ξέρω πατέρα! Ρώτα την! Στο Τμήμα Δημοσίων Σχέσεων του Δήμου "ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ" εργάζεται, αλλά τις δημόσιες σχέσεις, τις κάνει μόνο για τους άλλους! Για το θεαθήναι! Με τα παιδιά της, δυστυχώς, αδυνατεί να επικοινωνήσει ουσιαστικά!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Ναι! Ναι! Συνέχισε έτσι! Πολύ ωραία μας τα λες, Κύριε Πέτρο!
- ΠΕΤΡΟΣ:** Αυτό που εγώ έχω να πω είναι ότι η Κυρία Ντιλιάννα Πατσαούρα-Μαγκούφη, το έκανε το θαύμα της!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Σου απαγορεύω να μιλάς έτσι για τη Δημαρχίνα μας! Η Ντιλιάννα Πατσαούρα-Μαγκούφη είναι αξιολογότετη Κυρία! Πολύ δραστήρια και δυναμική γυναίκα! Έχει κάνει τόσα για το Δήμο μας! Είναι φίλη μου! Είσαι πολύ μικρός για να την κρίνεις! Σου το απαγορεύω! Είναι φίλη μου! Κατάλαβες;
- ΠΕΤΡΟΣ:** Αλήθεια; Από πότε οι αξιολογότετες κυρίες και, δη, φίλες σου, κλειδώνονται μέσα στα γραφεία τους, με ύποπτες αντρικές συντροφιάς;
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Εεεε! Δεν ντρέπεσαι καθόλου! Αντιθέτως, ντρέπομαι εγώ για σένα, που είσαι γιος μου και λες τέτοια πράγματα!
- ΠΕΤΡΟΣ:** Και γω, παρομοίως, που είσαι μάνα μου!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Τι είπες, μωρέ;;;;; Τι είπες;;;;; Για ξαναπέστο να το ακούσω αυτό που είπες, μία φορά ακόμα!
- ΠΕΤΡΟΣ:** Ντρέπομαι που είσαι μάνα μου!!!! Αυτό είπα, αν δεν το άκουσες καλά!!!!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** *(Του δίνει ένα δυνατό χαστούκι)* Φύγε από μπροστά μου να μην σε βλέπω! Ακούς! Φύγε τώρα! Παλιόπαιδο! Αυτή τη στιγμή! Φύγε!!!! Φύγε!!!! *(Ο Πέτρος φεύγει,*

πολύ εκνευρισμένος, από τη σαλοτραπεζαρία. Μετά από λίγο, ακούγεται ένας πολύ δυνατός χτύπος από πόρτα που έκλεισε).

ΣΟΥΛΤΑΝΑ:

Αχ! Παναγιά μου! Τι κακό ήταν αυτό που μας βρήκε! Έφυγε ο Πετράκης μας! Απ' το πρωί φαίνεται η κακιά η μέρα κι αποφράδα! Αχ! Και το 'λεγα, η καμερή! Μην το μιλάς έτσι το παλικάρι μας, Κυρά Μαρία! Να μην φύγει, καμιά μέρα, από το σπίτι και, τότε, η μοναξιά ... Καρφί, μέσ' την καρδιά σου, θα χωθεί! *(Η Κυρία κλαίει με αναφιλητά)* Αχ! Έχουν και τα παιδιά τις ευαισθησίες τους! Δεν φταίνε, πάντα, κι αυτά, τα κακομοίρικα! Κι ας φαίνεται ότι αντιμιλάνε! Δεν αντιμιλάνε, Κυρά Μαρία! Τον πόνο τους βγάζουν προς τα έξω για να τον ακούσουμε, εμείς οι μεγάλοι! Τα κακομοίρικα κι αυτά! Η ψυχή μου τα λυπάται! Αχ! Κι αυτή η βροχή, σε καλό δεν θα μας βγει σήμερα! Μουντός καιρός και τις ψυχές των ανθρώπων 'μουντώνει', στα μέρη όλου του κόσμου!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΡΑΖΗΣ:

(Με στομφώδες και επιβλητικό ύφος) Αγαπητή Μαρία, νομίζω πως παραφέρεσαι. Αυτές είναι εκδηλώσεις πανικού, που τις γεννούν οι ανασφάλειες κι οι αγωνίες σου. Προσπάθησε, σε παρακαλώ, να τις ελέγξεις. Είσαι, υπέρ το δέον, συναισθηματική, χρυσή μου, με τον γιό σου!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:

(Κλαίγοντας με αναφιλητά) Τι ήταν αυτό το τόσο κακό που είπα και τον πείραξε; ... Επειδή του είπα, δηλαδή, να βρει μια κοπέλα; ... Κακό είναι αυτό; ...; Όχι, πέστε μου, και συ και η Σουλτάνα! Είναι κακό; ... Όλο θυμούς είναι ... Μόνο με μένα είναι έτσι ... Σπίρτο αναμμένο σε ό,τι και αν πω ... Να μην σ' αγαπάει, να μην σε πονάει, να μην σε νιώθει και, από πάνω να φεύγει από το σπίτι, χωρίς ένα 'γεια', κοντεύοντας να σπάσει και την πόρτα από το χτύπημα! ... *(ξεσπάει σε ακόμη πιο δυνατά κλάματα)* Εγώ ... Το πρωί σηκώθηκα, με χαρά, να του ετοιμάσω το πρωινό του ... Επειδή ξέρω πως εργάζεται ... Κουράζεται ... Κι αυτός ... Έφυγε ... Και μπουκιά δεν έβαλε στο στόμα του ... Ν' αρρωστήσει μέσα στο κρύο και τη βροχή ... Μόνος του, όπως τριγυρνάει στους δρόμους ... Να πάθει κάτι ... Ποιος θα νοιαστεί, έτσι απρόσωπη που έγινε η ζωή μας στις πόλεις; ... Μου λέτε; Ποιος θα νοιαστεί για κείνον; ... Τώρα ... που προχωράει μόνος του μέσα στο πρωινό αγιάζι ... Ποιος θα νοιαστεί για τον Πέτρο μου; ... *(Τραντάζεται από λυγμούς)* Για τον Πετράκη μου; ... Για το μωρό μου; ... Γιατί έφυγε; ... Δεν έπρεπε να φύγει, έτσι ολομόναχος ... Τουλάχιστον, ας έτρωγε λίγο από το βούτυρό του ... Το βούτυρο, του άρεσε από

πάντα ... Από τότε που ήταν μικρός ... Τι όμορφος που ήταν! ... Όλο χρυσές μπουκλίτσες ήταν το κεφαλάκι του! ... *(Σκουπίζει τα μάτια της μ' ένα μαντήλι)* Με τόση χαρά να ετοιμάζω εγώ το πρωινό του ... Και εκείνος ... Να φύγει ... Να φύγει έτσι από το σπίτι του ... Δεν το χωράει ο νους μου ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: ... *(Κοιτάζει με εμφανή απορία την Κυρία)* Αχ, Κυρά μου!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΡΑΖΗΣ: *(Θυμωμένα)* Πρώτη φορά φεύγει ένα μέλος της οικογενείας μας από το σπίτι, Μαρία; Είναι τόσο τραγικό που ο γιος μας έφυγε για τη δουλειά του; Ειλικρινά, δεν σε καταλαβαίνω! Σύνελθε, σε παρακαλώ, πρωινιάτικα!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Δεν καταλαβαίνεις, Αλκιβιάδη; Έφυγε από το σπίτι του! Από την πατρική του εστία! Είναι ολομόναχος από σήμερα! Απόκληρος στον κόσμο αυτό!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΡΑΖΗΣ: Τι σαχλαμάρες! Ανοησίες λες, Αγαπητή μου! Ανοησίες!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Δεν είσαι μάνα, γι' αυτό τα λες αυτά! Εγώ είμαι μάνα, Αλκιβιάδη! Μάνα!!!!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Με επιτηδευμένο ύφος)* Η μάνα, λόγια βαριά κι αν πει, μάνα, και πάλι, θα 'ναι! Μην την παρεξηγάτε! Τον πόνο της, με κλάμα θα τον πει, και να την αγαπάτε! *(Η Κυρία πέφτει, με λυγμούς, στην αγκαλιά της Σουλτάνας).*

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Σουλτάνα μου! Μόνο εσύ με νιώθεις!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Κλάψε Κυρά μου! Κλάψε! Να βγει ο πόνος από μέσα σου!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΡΑΖΗΣ: *(Ενοχλημένος)* Κυρίες μου, εσείς κλάψτε με την ησυχία σας κι εγώ είναι ώρα να φύγω για το γραφείο. Έχω πολλά ραντεβού για σήμερα *(Πάει να φύγει από τη σαλοτραπεζαρία, αλλά επιστρέφει)* Α! Να μην το ξεχάσω! Πέρασε εχθές από το γραφείο, η Κυρία Ασημίνα Μπαλατσούδη-Τσακμακτσόγλου, η Κοινωνική Λειτουργός του Δήμου μας. Την ξέρεις αυτή, έτσι δεν είναι;

- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** *(Εκπληκτη, σταματάει το κλάμα)* Ναι ... Φυσικά ... Ε, πώς; ... Την Ασημίνα δεν γνωρίζω; ... Αλλά ... Γιατί; Τι ήθελε;
- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΡΑΖΗΣ:** *(Χαμογελώντας)* Ιατρικό απόρρητο, χρυσή μου! Ιατρικό απόρρητο! Καλή σας μέρα, γυναίκες της ζωής μου! *(φεύγει)*
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** *(Μονολογώντας, μετά την αποχώρηση του Κυρίου)* Θα σου 'λεγα και σένα τίποτα, μαλάκα! Αλλά ... Άντε! Έχε χάρη που είναι η Σουλτάνα μπροστά! ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Κουνώντας το κεφάλι της προβληματισμένα)* Αχ! Κυρά Μαρία! Αυτό που καταλαβαίνω εγώ είναι ότι, όλος ο κόσμος με την ψυχή του έχει να κάνει .. Κι απ' την άλλη ... Ψυχή ζώσα δεν βλέπουμε πουθενά τελικά! Στους ψυχιάτρους τρέχει, στους ψυχολόγους, στους "ψυχοαναλυτές", και αν το υ ζητήσεις έναν λόγο της καρδιάς να σου πει, αυτός σου ρίχνει, κατευθείαν, το φαρμάκι του μυαλού του! Παραάνοιξαν τα μάτια των ανθρώπων, Κυρά Μαρία! Παραάνοιξαν! Κι, απ' την άλλη, σφάλισαν οι δύστυχες ψυχές μας!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** *(Πέφτει, απογοητευμένη, και βουλιάζει στον καναπέ του σαλονιού)* Μπορεί και να 'χεις δίκιο Σουλτάνα ... Μπορεί και να 'χεις δίκιο ... Σφάλισαν οι ψυχές των ανθρώπων ... Σφάλισαν ...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Χτυπάει το κουδούνι του σπιτιού. Τρέχει να ανοίξει την πόρτα η Σουλτάνα. Στη σαλοτραπεζαρία εμφανίζεται μια οικογένεια, κρατώντας στα χέρια αποσκευές. Είναι Αλβανοί μετανάστες και μιλάνε σπαστά τα ελληνικά.

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ποιοι είστε, πάλι, εσείς και του λόγου σας; Αχ! Καλέ μούσκεμα είναι! Κοίτα! Κοίτα! Στάζουν από πάνω μέχρι κάτω, οι άνθρωποι! Αχ! Και οι κοπελίτσες! Ξυλιασμένα, τα καημένα! Και τι όμορφες που είναι! Φτου! Φτου! Καμάρια μου!

ΕΣΧΕΤΕ ΝΤΕΡΕΤΖΕ: Εντό ... Καλό το βλέπω είναι ... *(Περιεργάζεται το σπίτι)* Ζεστό και μεγάλο ... *(Προς τη Σουλτάνα)* Καλημέρα Κυρά ... Εσχετέ Ντερετζέ εγκό ... Γυναίκα μου ... Ρενί ... Κόρες ... Σβετλάνα ... Μεγάλη ... Μάρκοβα ... Το μικρή ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μακάρι να 'μουν η Κυρά του σπιτιού, άνθρωπέ μου! Η υπηρέτρια είμαι! Αλλά ... Δεν παραπονιέμαι! Έχω καλή Κυρά! Την αγαπάω, την κακομοίρα! Τι να κάνει και αυτή! Μόνη νιώθει, δίχως άντρα ... Και παιδιά ...

ΕΣΧΕΤΕ ΝΤΕΡΕΤΖΕ: Δεν έχει άντρα και παιδιά το Κυρά σου;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Πως! Έχει! Αλλά και που έχει ... Τέλος πάντων!

ΕΣΧΕΤΕ ΝΤΕΡΕΤΖΕ: Έχει δεν έχει, εντό θα μείνουμε! Είναι καλό και ζεστό ... Σπίτι μεγάλο ντείχνει ... Ντομάτια πολλά θα έχει ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Τι πολλά, καλέ! Ίσα-ίσα, που φτάνουνε για μας! Τόσα χέρια, τόσα πόδια, τόσα στόματα, πού να χωρέσουμε; Ζωή να 'χουμε όλοι μας! Τσίμα-τσίμα, μας φτάνει το σπίτι. Εμένα, τον Κύριο, τη Κυρά, και τα παιδιά! Καμιά φορά, έρχονται και οι συγγενείς της Κυράς απ' την επαρχία και στριμωξίδι την βγάζουμε! *(Βάζει τα γέλια)* Φουντώνει ο Κύριος, τότε, φυσάει, ξεφυσάει, αλλά η Κυρά μου εκεί! Γινάτι! Του το 'χε πει, άλλωστε, κι απ' την αρχή! *''Τους συγγενείς μου θέλω να τους βλέπω τακτικά!''* Λες κι αυτός, ο ευλογημένος, δεν έχει συγγενείς ... Δεν έχει μάνα, πατέρα, θειούς, θειές, ξαδέλφες ... Αλλά ... Τέλος πάντων! Τι σας τα λέω, τώρα, αυτά;

έχουν οι Ραζήδες με τους Ντερετζέδες! Εγώ είμαι η Σουλτάνα, η υπηρέτρια! Δεν είμαι η κυρά του σπιτιού! Από πότε οι υπηρέτριες έγιναν τ' αφεντικά; Θα με σφάξει η Κυρά μου, καλέ! Αχ! *(τραβώντας τα μαλλιά της, με απόγνωση)* Έχουν και λάσπες τα ποδάρια τους! Κοίτα! Κοίτα! Πάει το λούστρο και η γυαλάδα στο πάτωμα! Αχ, Παναγιά μου! Βάλε το χέρι σου! Ήρθαν οι ξένοι, με τηνπραμάτεια τους! Ήρθαν οι ξένοι! Ήρθαν! Ήρθαν! ... *(Τρέχει, έντρομη, πάνω-κάτω, μέσα στη σαλοτραπεζαρία)*

ΕΣΧΕΤΕ ΝΤΕΡΕΤΖΕ:

Κυρά, μην φοβάσαι! Εσχετέ Ντερετζέ, άνθρωπος καλός. Κακό ντεν κάνει. Μην το φοβάσαι το Εσχετέ.

ΣΟΥΛΤΑΝΑ:

Μωρέ, και το Εσχετέ φοβάμαι! Και τον Κύριό μου φοβάμαι και το Κυρά, μόλις κατέβει απ' το δωμάτιό της και τα δει όλα αυτά! Αχ! Θα χάσω τη δουλειά μου, βρε! Το καταλαβαίνεις; Στο δρόμο θα με πετάξουν εξαιτίας σου; Κακιά η ώρα που 'ρθες! Τι ήθελα και σ' άνοιξα την πόρτα! Δεν την σφάλιζα με σύρτη, η τρελή!

ΡΕΝΙ ΝΤΕΡΕΤΖΕ:

Μάρκοβα! Πήγαινε τη βαλίτσα πάνω ντομάτιο! Σβετλάνα, βοήθα το Κυρά στην κουζίνα να τελειώσει τη δουλειά του!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ:

Ποια κουζίνα, καλέ! Το μωρό θα με βοηθήσει στην κουζίνα! *(προς την Σβετλάνα)* Δεν χρειάζεται, κουκλίτσα μου! Κάτσε κει που κάθεσαι! Η Σουλτάνα έχει χέρια αντρικά και γυναικεία μαζί! *(Κοιτάζοντας γλυκά την Σβετλάνα)* Φτου-φτου-φτου-φτου-φτου!!!! Τι ομορφιά είσαι εσύ! Εσύ δεν είσαι για κουζίνα, Παναγιά μου! Άσε με μένα! Εγώ έφαγα, όλα τα χρόνια μου, στη λάντζα! Αλλά ... Παράπονο δεν έχω ... Έχω καλή Κυρά και μ' αγαπάει, η κακομοίρα!

ΣΒΕΤΛΑΝΑ:

(Συνεσταλμένα) Είστε πολύ καλή, Κυρά Σουλτάνα ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ:

(Γλυκά) Μωρό μου ... Εσύ είσαι πολύ καλό! Τυχερή η μανούλα σου ... *(Της χαϊδεύει τα μαλλιά)* Αχ! Να 'χα και εγώ ένα παιδί ... Δεν πρόλαβε ο συγχωρεμένος να μου κάνει ... Και όταν ήμουν νέα, όλο μου έλεγε, ο δύστυχος: "Σουλτάνα μου, ποτάμι ο χρόνος και κυλά. Μπορεί να μην προλάβουμε. Έλα τώρα! ..." Αχ! Τον έβλεπε τον θάνατό του, ο καυερός! Τον έβλεπε και τίποτα δεν έλεγε! Κι εγώ ... Τα μάτια μου κλειστά τα είχα, η τρελή! ... Κλειστά είχα και τα ... *(Σκουπίζει τα μάτια της με το μαντήλι)*

- ΜΑΡΚΟΒΑ:** *(Φωνάζοντας χαρούμενα και κατεβαίνοντας τις σκάλες)*
Μπαμπά! Μαμά! Σπίτι μεγάλο! Ντομάτιο, δικό μου και
Σβετλάνας, πολύ ωραίο! Ουάου!!!!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Με τρυφερό βλέμμα)* Μωρέ, τι γλυκό είσαι και του
λόγου σου! Φτού, να μην σε βασκάνω και σένα!
Τυχερή η μανούλα σας! Τυχερή! Γερά να είστε να σας
χαίρεται! Η Σουλτάνα ... άκαρπη θα φύγει απ' αυτή τη
ζωή ... Ξένα χέρια θα τη γιατροπορέσουν ... Παιδιού
το χάδι δεν θα αισθανθεί ποτέ ... *(Σκουπίζει, πάλι, τα
μάτια της)*
- ΡΕΝΙ ΝΤΕΡΕΤΖΕ:** *(Πλησιάζει τη Σουλτάνα διστακτικά)* Κυρά Σουλτάνα ...
Οι κόρες μου ... Να γίνουν και ντικές σου ... Τώρα,
στο σπίτι αυτό ... Ό,τι ντικό μου ... Και ντικό σου ...
(Της πιάνει τα χέρια και τα κρατάει μέσα στα δικά της)
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Έτοιμη να κλάψει, πέφτει στην αγκαλιά της Ρενί και
αγκαλιάζονται σφιχτά. Τις πλησιάζει και ο Εσχετέ) ...*
- ΕΣΧΕΤΕ ΝΤΕΡΕΤΖΕ:** Και, όπως είπαμε, Κυρά ... *(Την χαϊδεύει στον ώμο)*
φράτς-φρούτς και ... βούουουουουουουουου! Μια μέρα θα
πετάξουμε πολύ ψηλά, Κυρά! Στον ουρανό! Θα δεις!
Το Εσχετέ ό,τι λέει, το κάνει, Κυρά μου! Θα πετάξουμε
ψηλά! *(Η Σουλτάνα πέφτει, κλαίγοντας, και στην
αγκαλιά του Εσχετέ. Αγκαλιάζονται)*
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Είστε πολύ καλοί ... Ο Θεός να σας έχει καλά ...
Αγγίζατε την καρδιά μου ... Ο Θεός να σας έχει καλά
...
- (Εμφανίζεται η Κυρία Ραζή, ψηλά στις σκάλες. Είναι ενοχλημένη από τη φασαρία που
επικρατεί στο σαλόνι).*
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Σουλτάνα, ποιοι είναι οι Κύριοι; Τι θέλουν; Δεν
περιμέναμε επισκέψεις, εξ' όσων γνωρίζω!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Φοβισμένα)* Κυρά Μαρία, δεν φταίω εγώ ... Σας το
ορκίζομαι ... Ούτε κι εγώ ξέρω, πώς έγινε αυτό ... Όλα
έγιναν ...
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Όλα έγιναν;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Σαν να τα 'φερε η βροχή ...
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Σουλτάνα, τι λες; Είσαι καλά; Ποιοι είναι οι Κύριοι;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Οι ξένοι ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ποιοι ξένοι; Δεν σε καταλαβαίνω.

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αυτοί που περιμέναμε ...

(Η Κυρία Ραζή κατεβαίνει τις σκάλες και βρίσκεται στο σαλόνι. Περιεργάζεται τους ξένους με αποστροφή).

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Προς τη Σουλτάνα)* Εγώ δεν περίμενα κανέναν ξένο, Σουλτάνα. Δεν το υξ ξέρω τους ανθρώπους. Εκτός και αν ... Περιμένεις εσύ ... Και δεν μου το είχες πει.

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Διστακτικά)* Ξέχασα να σας το πω, Κυρά Μαρία ... Συγγωρέστε με ... Αλλά ... Να ... Το πρωί ... Όλα αυτά που έγιναν με τον Πετράκη ... Να ... Σφίχτηκε η ψυχή μου ... Και το ξέχασα, Κυρά μου ... Το ξέχασα να σας το πω ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Τι να μου πεις, Σουλτάνα;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Να σας πω ότι ... Ότι ...

ΕΣΧΕΤΕ ΝΤΕΡΕΤΖΕ: *(Προς την Κυρία Ραζή)* Εσχετε Ντερετζέ με λένε, Κυρά μου. Το γυναίκα μου, Ρενί. Κορίτσια, Σβετλάνα και Μάρκοβα. Σπίτι σου, πολύ ωραίο! Θα περάσουμε καλά! Εσχετε έφτιαχνε αεροπλάνα στο πατρίδα του! Φρατς-φρούτς και βούουουρρρρρρ! Πετάγανε αυτά ψηλά! Δουλέγει Εσχετε και μαζί σας. Φάει μαζί σας. Πιει μαζί σας. Γελάσει μαζί σας. Κλάψει μαζί σας. Τώρα ... Όλοι ... Μια οικογένεια ! ... Μια οικογένεια, Κυρά μου!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Μια οικογένεια; Τι λέει αυτός, Σουλτάνα;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: ... *(Με κατεβασμένο το κεφάλι)*

ΕΣΧΕΤΕ ΝΤΕΡΕΤΖΕ: Εσχετε Ντερετζέ, Κυρά! Δεν είπαμε;

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Χάνοντας την υπομονή της)* Τι συμβαίνει, Σουλτάνα; Απαιτώ μια εξήγηση! Ποιοι είναι αυτοί και τι θέλουν στο σπίτι μου; Και ... Δες! ... Δες λάσπες, εδώ και κει! Θεέ μου! Χάλια έχει γίνει το πάτωμα! Μέσ' τη βρωμιά!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Είναι ... *(Με κατεβασμένο το κεφάλι)* Είναι ... Συγγενείς μου!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Συγγενείς σου; Μα ... Αυτοί μοιάζουν ξένοι! Μιλάνε σπαστά ελληνικά! Δείχνουν, από τα ονόματά τους, να είναι ... Να είναι ... *(Με φρίκη)* Αλβανοί! Συγγενεύεις εσύ, Σουλτάνα, με ... Αλβανούς; Δεν το πιστεύω!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ:

(Με κατεβασμένο το κεφάλι) Ναι ... Συγγενεύω, Κυρά Μαρία ... Έχασαν την πατρίδα τους ... Δεν είχαν που να πάνε ... Μου έγραψαν να τους βοηθήσω στην Ελλάδα ... Πώς να τους βοηθήσω, η καπερή; ... Τι έχω εγώ, για να βοηθήσω και αυτούς τους δύστυχους! Σάμπως, κι εγώ, δύστυχη δεν είμαι! Έχω εγώ κανέναν συγγενή, Κυρά Μαρία; Έχω κανέναν να νοιαστεί για μένα; Μόνο εσάς έχω, Κυρά Μαρία ... Μόνο εσάς έχω στον κόσμο ... Πουλί μονάχο είμαι, Κυρά μου ... Ένα φυλλαράκι στον άνεμο και το παίρνει ο βοριάς και το πάει κατά που θέλει αυτός ... Έτσι είναι και αυτοί, Κυρά μου ... Ένα φυλλαράκι στον άνεμο ... Κι αυτός ο άνεμος ... Τους έφερε σε μας ... Στο σπίτι μας ... Δηλαδή ... Στο σπίτι σας, ήθελα να πω ... Και απ' την στιγμή που είναι στο σπίτι σας ... Είναι στα χέρια σας ... Στο έλεός σας ... Όπως και εγώ, Κυρά μου ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:

Περίεργα μου τα λες, Σουλτάνα! Πολύ περίεργα μου τα λες! Το ξέρεις ότι είμαι πολύ αναστατωμένη, απ' το πρωί, με τον γιο μου και τον άντρα μου! Μην με αναστατώνεις και συ άλλο! Σε παρακαλώ! Σε λίγο, φεύγω για να πάω στο Δημαρχείο. Έχουμε σύσκεψη με τη Δήμαρχο. Τι θέλεις να της πω; Ότι έχω περιμαζέψει στο σπίτι μου κάτι άγνωστους Αλβανούς, που υποτίθεται ότι είναι συγγενείς σου; Ξέρεις τι σκάνδαλο θα ξεσπάσει! Ξέρεις τι σούσουρο θα γίνει! Η οικογένεια των Ραζήδων, συγγένεια με ... Αλβανούς αγνώστου ποιότητας! Χριστέ μου! Φρόντισε να το κλείσεις το θέμα γρήγορα, πριν έρθει ο Κύριος! Ξέρεις πολύ καλά, πόσο κάθετος είναι σε τέτοιου είδους θέματα! Το ξέρεις πολύ καλά, Σουλτάνα!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ:

Το ξέρω, Κυρά μου ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:

Ωραία, λοιπόν. Φεύγω. Κοίτα, όταν γυρίσω, να μην βρίσκονται αυτοί εδώ. Το σπίτι μου, Σουλτάνα, δεν είναι οικοτροφείο Αλλοδαπών και πάσης φύσεως κατατρεγμένων! Και το σπίτι μου, απαιτώ να είναι καθαρό και παστρικό! Προπάντων, παστρικό! Χωρίς λάσπες και βρωμιές! Και ... Και ... *(Κοιτάζοντας με αγανάκτηση)* Συμπράγκαλα εδώ κι εκεί πεταμένα! Κατάλαβες, Σουλτάνα; Ήμουνα σαφής;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ:

Κατάλαβα, Κυρά μου ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:

Υπέροχα! Νομίζω ότι αρχίσαμε και πάλι να επικοινωνούμε. Προς στιγμήν, αισθάνθηκα ότι δεν είσαι η Σουλτάνα που ήξερα. *(Της δίνει ένα φιλικό χτύπημα στον ώμο, χαμογελαστή. Αποχωρεί)*

ΣΟΥΛΤΑΝΑ:

(Μονολογώντας) Αχ, Παναγιά μου! Σε μεγάλους μπελάδες μπλέχτηκα, η δύστυχη! Σε μεγάλους μπελάδες! Βάλε το χέρι σου, Παναγιά μου, και δείξε μου, τι πρέπει να κάνω! Βάλε το χέρι σου και δείξε μου, τι πρέπει να κάνω! (Την πλησιάζουν ο Εσχετέ, η γυναίκα του και οι δύο κόρες τους και πιάνονται όλοι, μαζί με την Σουλτάνα, από τα χέρια, σφιχτά)

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Πλησιάζει μεσημέρι. Ο μεσαίος υιός της οικογένειας Ραζή, ο Στέφανος, μαζί με τον μικρότερο, τον Θάνο και τη Σουλτάνα, καταστρώνουν σχέδιο, μετά και τον ερχομό της οικογένειας των Αλβανών μεταναστών.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Μην ανησυχείς, Σουλτάνα, θα το αντιμετωπίσουμε! Εμείς εμπιστευόμαστε εσένα. Και αφού εμπιστευόμαστε εσένα, εμπιστευόμαστε και τους ξένους σου!

ΘΑΝΟΣ: Είναι, όμως, πολύ περίεργο! Για δεξ! Απ' όλα τα σπίτια του Δήμου μας, αυτοί οι άνθρωποι να επιλέξουν το δικό μας σπίτι! Κοίτα σύμπτωση!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αυτό είναι ευλογία, καμάρια μου! Αυτό σημαίνει ότι ο Θεός μάς επέλεξε, μέσα από τα δικά τους τα χέρια! Άλλωστε ... Ο Θεός δεν έχει άλλα χέρια από τα χέρια των ανθρώπων...

ΘΑΝΟΣ: Ο Πέτρος το ξέρει; Του το είπες Σουλτάνα;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Δεν πρόλαβα, ψυχή μου. Έφυγε εκνευρισμένος από το σπίτι, το πρωί, μετά από ένα καβγαδάκι που είχε με την μητέρα σας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ε! Καλά! *(Γελώντας)* Αυτό είναι συνηθισμένο φαινόμενο! Μην τρομάζεις Σουλτάνα! Το ξέρεις! Αυτοί οι δύο, όλο καυγαδίζουν και, τελικά, αν έβαζες στη μάνα μας τον ορό της αληθείας, σίγουρα αυτός θα έδειχνε ότι πιο πολύ και από τους τρεις μας, εκείνη αγαπάει περισσότερο τον Πέτρο! Κι ας τρώγονται, σαν τα σκυλιά απ' το πρωί! Κι ας ανταλλάσσουν λόγια πικρά μεταξύ τους, που μετά είναι δύσκολο να τα ξεχάσουν! Κι ας γίνεται αιτία ο Πέτρος, η μάνα μας να μουλαρώνει για καιρό και να μην του μιλάει! Κι ας φέρνει η φαγωμάρα τους κλάματα και παροξυσμούς! Παρόλο αυτά ... Ο Πέτρος έχει την ψυχή της ... Τον Πέτρο σκέφτεται συνεχώς ... Ο Πέτρος είναι μοναδικός

για κείνη ... Όπως το φως του ήλιου ... Το είχα καταλάβει από παλιά ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αχ, ψυχούλες μου! Όλους σάς αγαπάει η μαμά σας! Δεν σας ξεχωρίζει! Σας λατρεύει, όπως και εγώ!

ΘΑΝΟΣ: *(Με αφέλεια)* Εγώ ήθελε να είμαι κορίτσι! *(Γελάνε και οι τρεις τους και η Σουλτάνα χαϊδεύει τα μαλλιά του νεαρού αγοριού)*

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τι λες να κάνουμε, τώρα, Σουλτάνα; Η μαμά δεν θα τους δεχτεί, με την πρώτη. Αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Ο πατέρας, πάλι ... ακόμη χειρότερα! Ψυχαναλυτής-Ψυχοθεραπευτής, αλλά, σε κάτι τέτοια, είναι τελείως άτεγκτος! Με τα ξένα στοιχεία, ποτέ του δεν τα πήγαινε καλά!

ΘΑΝΟΣ: Ο Πέτρος θα τους θέλει άραγε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ο Πέτρος ήταν, πάντα, προοδευτικός σε τέτοιου είδους θέματα. Πού βρίσκονται, τώρα, οι ξένοι;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Τους έβαλα στο δωμάτιό μου, να ταχτοποιηθούν κι αυτοί λιγάκι. Ξύλιασαν οι άνθρωποι από το κρύο και τη βροχή! Μούσκεμα τα ρούχα τους! Είναι και κείνες οι κοπελίτσες! Γλυκά κι αθώα παιδιά! Πού να τους αφήσεις να περάσουν, έξω, τη νύχτα! Δεν θα μπορείς να κοιμηθείς από τις τύψεις, Παναγιά μου!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Σουλτάνα, δέχεσαι να τους παραχωρήσεις το δωμάτιό σου, έστω προσωρινά; Να τους φυγαδεύσουμε εκεί, μέχρι να βρούμε κάτι καλύτερο. Το δωμάτιό σου θα είναι η κρύπτη τους. Εμείς, εναλλάξ, θα τους πηγαίνουμε φαγητό και θα κρατάμε τσίλιες, όταν θα χρειάζεται να βγουν έξω από τον χώρο τους. Οι γονείς μας δεν πρέπει να πάρουν χαμπάρι τίποτα!

ΘΑΝΟΣ: Και η Σουλτάνα, πού θα κοιμάται;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Μαζί σου ή μαζί μου. Στα δικά μας δωμάτια. Τι λες, Σουλτάνα; Δέχεσαι;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αχ, Παναγιά μου! Τι διαμάντια παιδιά είστε!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Υπέροχα! Θα είναι μια συναρπαστική εμπειρία! Είμαι σίγουρος ότι θα τη θυμόμαστε μια ζωή!

ΘΑΝΟΣ: Θα τη λέω στους φίλους μου και δεν θα με πιστεύουνε!
Θα τους φαίνεται αδύνατο, ότι όλα αυτά συνέβησαν
στο σπίτι μας!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Με βουρκομένο βλέμμα)* Αυτά που είναι αδύνατα για
τους ανθρώπους, παιδιά μου ... Είναι δυνατά για τον
Θεό ...

*(Ακούγονται βήματα στην εξώπορτα. Η Σουλτάνα και τα αγόρια ταραάζονται.
Στη σαλοτραπεζαρία μπαίνει ο Κύριος Ραζής. Δείχνει εκνευρισμένος και απηυδισμένος.
Κρεμάει το παλτό του και δίνει την ομπρέλα του στη Σουλτάνα, που σπεύδει να τον
περιποιηθεί).*

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Καλώς ήρθατε, Κύριέ μου! Πώς ήταν η μέρα σας στο
γραφείο; Είχατε πολύ δουλειά και σήμερα, απ' ό,τι
φαίνεται. Δείχνετε κουρασμένος.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ: *(Με έντονο βλέμμα)* Αγανακτισμένος είμαι,
Σουλτάνα! Αγανακτισμένος!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μα ... Γιατί, Κύριέ μου; Σας έκανε κανείς κάτι που σας
πείραξε;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ: Δεν μπορείς, πλέον, να περπατήσεις στους
δρόμους απ' αυτούς τους ενοχλητικούς τους
αλλοδαπούς! Τους βρωμιάρηδες! Έχουν γεμίσει όλους
τους δρόμους και τα πεζοδρόμια με την πραμάτεια
τους! Και δεν φτάνει που όλο εμπόδια στήνουν στο
δρόμο σου, σε πιέζουν, κιάλας, προκλητικά να
αγοράσεις απ' τις σαβούρες που πουλάνε, εδώ και κει,
ή να τους ελεήσεις!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Φτωχοί άνθρωποι είναι κι αυτοί, Κύριέ μου. Τι να
κάνουν, οι δύστυχοι; Την ήθελαν, μήπως, τη κατάντια
και τη μιζέρια τους; Ό,τι σε βρίσκει, είναι γιατί όρισε ο
Θεός να σε βρει.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ: *(Θυμωμένα)* Έλα, τώρα, Σουλτάνα! Αυτά ανήκουν στον
Μεσαίωνα! Δεν ζούμε στην εποχή του *''πίστευε και μην
ερεύνα''*. Ο άνθρωπος είναι υπεύθυνος για τη ζωή του!
Δεν εξαρτάται η τύχη του απ' τους θεούς και τους
δαίμονες! Τι μοιρολατρικά σύνδρομα είναι αυτά!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μοιρολάτρισσα, Κύριέ μου, δεν είμαι. Όταν, μάλιστα, πιάνω, στο χέρι μου, τη σκούπα και το ξεσκονόπανο, λέω από μέσα μου: *΄Σουλτάνα, με τη δύναμη που κρύβουν τα χέρια σου και η δόλια σου καρδιά, όχι μόνο το σπίτι, αλλά όλον τον κόσμο μπορείς να φέρεις μια γυροβολιά!΄*. Όμως, εγώ, Κύριέ μου, έχω εσάς ... Έχω ένα ζεστό και πλούσιο σπίτι ... Ενώ εκείνοι ... Τι έχουν εκείνοι; ... Τα ρούχα, μονάχα, που φοράνε επάνω τους ... Και αυτά ... Βρεγμένα ...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ: Αηδίες! Όποιος δεν θέλει να έχει μονάχα τα ρούχα που φορεί και, μάλιστα, όπως είπες, και βρεγμένα, προνοεί, στη ζωή του, Σουλτάνα! Προ! – νο! – εί!!!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Κι αυτοί προνόησαν, Κύριέ μου. Κι αυτοί προνόησαν για να έχουν στο τραπέζι τους, κάθε μέρα, ένα ζεστό πιάτο φαΐ, ένα πλυμμένο καθαρό ρούχο, ένα όνειρο που τους νανούριζε τη νύχτα, σαν έπεφταν να κοιμηθούν. Όμως ... Κάποιοι που κάθονται στους μάταιους τούτους θρόνους, παίρνουν, μαζί με το δικό τους γέλιο, και το γέλιο των συνανθρώπων τους. Γιατί αυτό τους κάνει να νιώθουν δυνατοί ... Δυνατοί! Αδύνατοι είναι, στην πραγματικότητα! Αδύνατοι και μοναχοί! Μοναχοί, σαν την καλαμιά στον κάμπο! Είναι δυστυχημένοι, Κύριέ μου. Δεν φταίνε και αυτοί – αν το καλοεξετάσεις – που είναι έτσι. Και παρά το κακό και τον πόνο που προκαλούν, είναι να τους λυπάται κανείς και να τους συγχωράει! Γιατί όλοι οι άνθρωποι πρέπει να συγχωράμε ο ένας τον άλλο ... Γιατί όλοι οι άνθρωποι είμαστε μοναχοί, Κύριέ μου ... Και είμαστε, ωστόσο ... Αδέλφια ...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ: Ω! Ω! Βρε Σουλτάνα! Πολύ μακριά το πήγες! Τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά. Ο άνθρωπος έχει Πνεύμα! Έχει και σώμα! ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Σωστά!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ: Ε! Όταν, λοιπόν, το Πνεύμα του νοσήσει, νοσεί, τότε, και το σώμα του, με αποτέλεσμα να οδηγείται στην προσωπική εξαθλίωση και συμφορά! Όλες τις τραγωδίες του ανθρώπου, το άρρωστο Πνεύμα τις γεννά!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ορθά τα λες, Κύριέ μου Το Πνεύμα, όμως, ποιος μας το έδωσε;

- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ:** Αρχετυπικά κατάλοιπα! ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Αρχετυπικά κατάλοιπα; ... Έτσι τον λένε, τώρα, τον Θεό;
- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ:** Ωχ, μωρέ Σουλτάνα, με τον Θεό και τον Θεό! Άσε τον Θεό στην ησυχία το ή Για τους ανθρώπους μιλάμε και για τη φτώχεια του πνεύματός τους!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Υψώνοντας το βλέμμα στο ταβάνι)* Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, Παναγιά μου ...
- (Ο Στέφανος σηκώνεται από τον καναπέ και πλησιάζει τον πατέρα του).*
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ:** Σου φαίνεται περίεργο, μια μέρα, πατέρα, να γίνουμε κι εμείς σαν κι αυτοί; Φτωχοί στο Πνεύμα και εξαθλιωμένοι στο σώμα;
- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ:** Ναι. Πολύ περίεργο.
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ:** Γιατί το λες αυτό πατέρα; Ο επίγειος παράδεισός μας είναι πολύ πλαστός. Αρκούν μονάχα λίγα ...
- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ:** *(Διακόπτοντας τον Στέφανο, με οργή)* Πλαστός! Πλαστά είναι τα σπίτια που σας ετοίμασα; Πλαστές είναι οι σπουδές σας, που τις ακριβοπλήρωσα; Πλαστή είναι η περιουσία που έχετε εσύ και τα αδέρφια σου; Πλαστές είναι οι δουλειές που σας βρήκα; Πλαστό είναι το όνομα και η καταγωγή της οικογενείας σας, που θα είναι, πάντα, διαβατήριο για σας; Όλα αυτά είναι πλαστά, κατά τη γνώμη σου;
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ:** Ναι ...
- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ:** Ναι;;; Και γιατί παρακαλώ; Μου το εξηγείς και μένα να το μάθω;
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ:** Γιατί σου δόθηκαν, πατέρα ... Σου δόθηκαν ...
- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ:** Μου δόθηκαν;;; Κάνεις λάθος! Ήταν και θα είναι δικά μου αποκτήματα! Τίποτα δεν μου δόθηκε! Μόνος μου τα απέκτησα, με κόπο, ιδρώτα και αίμα!

- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Και ό,τι μας δίδεται, έχει ημερομηνία λήξεως κάποια μέρα ... Πρέπει να το περιμένουμε και να το δεχτούμε καρτερικά ...
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ:** Σήμερα είναι αυτοί ... Αύριο, θα είμαστε εμείς, πατέρα ...
- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ:** *(Με εμφανή αμηχανία)* Θάνο ... Δεν βλέπω να μιλάς ... Εσύ τι λες για όλα αυτά; Συμφωνείς και συ με τον αδελφό σου και την Σουλτάνα;
- ΘΑΝΟΣ:** *(Χαμογελώντας)* Εγώ λέω ν' ανέβω στο δωμάτιό μου και να το χαρώ, όσο ακόμα μου ανήκει και είναι δικό μου, πατέρα! Πολύ βαριά η συζήτησή σας και το Πνεύμα μου δεν την σηκώνει!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Θα 'ρθώ και εγώ, αγοράκι μου, σε λίγο! *(Κλείνοντας το μάτι της συνωμοτικά στον Θάνο)* Άφησα στη μέση μια δουλειά και πρέπει να την τελειώσω!

(Ακούγεται, ξαφνικά, ένας γδούπος από αντικείμενο που έπεσε, στο πάνω πάτωμα).

- ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ:** *(Εκπληκτος)* Τι ήταν αυτό; Τ' ακούσατε; Είναι κάποιος επάνω; Νόμιζα πως δεν έχει έρθει ακόμη η μητέρα σας. Πάνω είναι; *(Με ειρωνεία)* Συνήλθε από το πρωί ή ακόμη εκτονώνει την παραφορά της, εκτοξεύοντας αντικείμενα στο πάτωμα;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Τρέμοντας απ' την ταραχή της)* Δεν επέστρεψε ακόμη, Κύριέ μου! Είναι σε σύσκεψη με τη Δημαρχίνα μας! Ποιος ξέρει, τι μπορεί να ήταν; Κανένα μπιμπελό, ίσως, που δεν το είχα βάλει καλά στη θέση του, ενώ ξεσκόνιζα τα δωμάτια! Θα πάω να δω αμέσως! Μην ανησυχείτε, Κύριέ μου! Συμβαίνουν κι αυτά! Θα έπεσε κάτω! Θα το σηκώσω! Θα το ξεσκονίσω και θα το βάλω, ξανά, στη θεσούλα του! Να σπάσει, αποκλείεται! Είναι τόσο παχιά τα χαλιά μας, που δεν αφήνουν αυτά τα πραγματάκια να γίνουν χίλια κομμάτια! Πάω, αμέσως, επάνω, Κύριε μου! Πάω να δω, τι έπεσε και να το σηκώσω! Εσείς, μην ταράξεστε καθόλου! Καθόλου μην ταράξεστε! *(Πριν προλάβει να μετακινηθεί, ακούγεται και δεύτερος γδούπος. Η*

Σουλτάνα και τα δυο αγόρια, κοιτάζονται στα μάτια, ταραγμένοι)

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ: Μα ... Τι γίνεται, επιτέλους, εκεί πάνω; Δεν μπορεί να έπεσε και άλλο μπιμπελό! Τι, στην ευχή! Σεισμός γίνεται;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μην ταραξέστε, Κύριέ μου! Δεν είναι τίποτα! Συμβαίνουν αυτά! Μπορεί να έπεσε κάτω η σκούπα! Η απρόσεχτη! Δεν την είχα στηρίξει καλά στον τοίχο! ... Αχ! Καμιά φορά, χτυπάει το τηλέφωνο και, μέχρι να τρέξω να το πάρω, ξεχνώ που άφησα αυτά που κρατούσα στα χέρια μου! ... *(Με, προσποιητά, εύθυμη διάθεση)* Είμαι και μιας κάποιας ηλικία, πλέον! Πρέπει να με συγχωράτε, Κύριέ μου! Πενήντα ετών έγινα, η καυερή! Δεν είμαι και στην πρώτη μου νιότη! ... Ε! Άμα μπει ο άνθρωπος στα πενήντα, είναι σαν το σύκο που παραωρίμασε και έπεσε στο χώμα! Γλυκό, μεν ... Αλλά αρχίζει και σαπίζει! ... Αχ! Όταν ήμουν κοπελίτσα, νόμιζα, η αφελής, ότι ποτέ δεν θα γεράσω! Και μου 'λεγε ο συγχωρεμένος: *''Σουλτάνα μου, ως πότε το κορμί σου το φιδίσιο θα ζεσταίνει το σεντόνι μου;''* Αχ, καμιά φορά σκέφτομαι – και έτσι παρηγοριέμαι, δηλαδή, τα βράδια που θυμάμαι τον συγχωρεμένο και τον κλαίω – καλά που πέθανε νωρίς και δεν πρόφτασε να με δει, ο πικραμένος ...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΡΑΖΗΣ: *(Διακόπτοντας την θυμωμένα)* Καλά! Καλά, Σουλτάνα! Εντάξει! Απλά, να προσέχεις άλλη φορά! Μπορεί να πέσει κάτω κάτι πολύ πιο σημαντικό ... από ένα μπιμπελό!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Ταραγμένα)* Ναι, Κύριέ μου! Έχετε δίκιο! Άλλη φορά θα προσέχω! Όντως! Μπορεί να πέσει κάτω κάτι πολύ πιο σημαντικό ... από ένα μπιμπελό! *(Πιάνοντας το κεφάλι της, με απόγνωση και μονολογώντας)* Παναγιά μου! Βάλε το γλυκό σου το χεράκι! ... Βάλε το γλυκό σου το χεράκι και βόηθα με!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Είναι σαββατόβραδο. Η Σουλτάνα με τον Εσχετέ κάθονται, χωρίς προφυλάξεις, και μιλάνε μόνοι τους στο σαλόνι της οικίας Ραζή. Η Κυρία και ο Κύριος έχουν βγει έξω για να διασκεδάσουν.

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Κακόμοιρε και συ! Το φως του ήλιου δεν σ' έχει δει εδώ και τρεις εβδομάδες, από τότε που σαν φάντης μπαστούνι εμφανίστηκες μπροστά μου, με τη γυναίκα σου και τις κόρες σου! Τι να σε κάνω! Μπορώ να κάνω και τίποτε άλλο απ' το να σας κρύβω, σαν τους ρακοπόντικες, για να μην σας ανακαλύψουν ο Κύριος και η Κυρά μου; Να 'τανε δικό μου το σπίτι, να σας το παραχωρήσω! Αλλά, είπαμε ... Πουλί μονάχο είμαι και εγώ, όπως και εσείς. Πουλί μονάχο ... Και ο άνεμος που φύσηξε στη γη, πουλιά τρομάζει στα ψηλά και δέντρα ξεριζώνει! ...

ΕΣΧΕΤΕ: Ποιος άνεμος, Κυρά Σουλτάνα;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ο άνεμος του ερχομού σας ...

ΕΣΧΕΤΕ: Φέραμε αέρα, εντό στο σπίτι, Κυρά Σουλτάνα;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μόνο αέρα, βρε, φέρατε; Ανεμοστρόβιλο κανονικό φέρατε! Άνω-κάτω γίνανε οι ζωές μας! Από κείνη τη μέρα, το μυαλό μου κοντεύω να χάσω! Άσε για το νύπνο! Αυτό ν τον έχω χάσει ούτως ή άλλως! Ξυπνάω, μέσα στη νύχτα, και τρέμω, μην το ξημέρωμα με βρει πεταμένη σε καμιά γωνιά του δρόμου, παρέα με τις γάτες και τους σκύλους της γειτονιάς! Όπως τα αδέσποτα που τα παράτησαν στο έλεός το φ τα αφεντικά τους και γυροφέρνουν στα σοκάκια, σαν σουρτούκες!

ΕΣΧΕΤΕ: Φοβάται το Κυρά τ' αφεντικά του;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Εσύ τι λες, μωρέ, Εσχετέ; Είναι να μην φοβάμαι; Είναι εποχή, πλέον, για καλοσύνες; Ποιον να βοηθήσεις, βρε, και τον μπελά σου να μην βρεις; Εδώ, κουνούπι πας, γι' αρχή, να λευτερώσεις, και αυτό το αίμα σου το πίνει, σαν κρασί!

- ΕΣΧΕΤΕ:** Εγώ, τον φόβο ντεν ένιωσα Κυρά. Αεροπλάνο σαν πετούσε ... Μικρά όλα φαίνονταν ... Και γκο γελούσα ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Γελούσες, γιατί ήσουνα ψηλά! Τώρα, όμως, που έπεσες στα χαμηλά, δεν σου 'μεινε και σένα, κακομοίρη μου, χαμόγελο, για, δάκρυ!
- ΕΣΧΕΤΕ:** Πάλι να πετάξει, Κυρά, θέλει Εσχετέ! Να γελάσει! Να γελάσει!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Αχ! Ο άνθρωπος, τελικά, ή αέρα στα πανιά του θέλει ή φτερά στα όνειρά του!
- ΕΣΧΕΤΕ:** Εσύ, Κυρά Σουλτάνα; ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Τι, "εγώ", βρε Εσχετέ; ... *(Μικρή σιωπή)* Τι όνειρα να κάνει μια Σουλτάνα; ... Για τις Σουλτάνες, αυτού του κόσμου, όνειρο θα ήτανε να ζούσε ο άντρας της και να είχε ένα παιδί μαζί του ...
- ΕΣΧΕΤΕ:** Ντεν ζει ο άντρας σου, Κυρά;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Όχι ... Πέθανε, πριν από πολλά χρόνια ...
- ΕΣΧΕΤΕ:** Παιδί; Ντεν έχεις παιδί;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Έχω ... Τα παιδιά της Κυράς μου ... Και τώρα ... Τα δικά σου, Εσχετέ ...
- ΕΣΧΕΤΕ:** Ω! Κυρά Σουλτάνα! *(Της πιάνει, ευλαβικά, τα χέρια)* Αυτός που αγκαπάει, παιδιά του όλος ο κόσμος! ... Όλος ο κόσμος!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Έχεις δίκιο, Εσχετέ μου ... Γι' αυτόν που αγαπάει, παιδιά του είναι όλος ο κόσμος ...
- ΕΣΧΕΤΕ:** Εσύ, Κυρά ... Αγκαπάς τους ανθρώπους ... Είσαι άνθρωπος ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Χαμηλώνει το βλέμμα για να κρύψει τη συγκίνησή της)* Έτσι μου έλεγε, πάντα, και ο συγχωρεμένος: "Σουλτάνα μου, τα μάτια σου να είχαν όλοι οι άνθρωποι και τη γλυκιά φωνή σου" ...
- ΕΣΧΕΤΕ:** *(Συγκινημένος)* Ντεν θέλω να πάω πίσω, Κυρά ... Ντεν θέλω ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Συγκινημένη)* Δεν θα πας, Εσχετέ μου. Δεν θα πας. Δεν θα σ' αφήσω εγώ να πας ... *(Γέρνει το κεφάλι του και φιλάει τα χέρια της)*

ΕΣΧΕΤΕ: Σπίτι, εντό, μεγκάλο είναι, Κυρά Σουλτάνα! Ζεστό είναι! Έχει φως! Φως! Γιατί να μην μείνουμε εντό; Τραπέζι αδειανό ... Σαλόني αδειανό ... Μετά, θα γέμιζε! Φωνές παντού! Παντού! Γιατί ντεν θέλουν φωνές; Γιατί ντεν θέλουν ανθρώπους; Άνθρωποι είμαστε, Κυρά Σουλτάνα! ... Άνθρωποι! ... Εγκό πετούσα αεροπλάνα ... Γελούσα ψηλά ... ουρανό ... Γελούσα, Κυρά Σουλτάνα ... Γελούσα ... Γελούσα ψηλά ... ουρανό ... *(Βάζει το κεφάλι του μέσα στα χέρια του και κλαίει, σαν παιδί, με αναφιλητά)*

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Προσπαθεί να τον παρηγορήσει, αγκαλιάζοντάς τον)* Βρε, Εσχετέ! Εσχετέ μου! Κλαίς; Μην κλαις, ψυχή μου! Αχού! Καλέ! Κοίτα που μου στεναχωρέθηκε! Βρε, Εσχετέ μου! Βγάζεις άκρη, βρε, με τους ανθρώπους; Ξέρεις, ποτέ, τι θέλουν πραγματικά; Δεν θέλουν ο Κύριος και η Κυρά! Ε! Καλά! Ας γελάσω! Και που δεν θέλουν τώρα; Και τι έγινε! Μπορεί να θελήσουν μετά! *(Χαϊδεύοντάς τον, στοργικά, στην πλάτη)* Μην κλαις, Εσχετέ μου ... Μην κλαις και μου σπαράξεις την καρδιά ... Ό,τι κάνουν οι άνθρωποι, είναι γιατί έτσι πρέπει να γίνει ... Εμείς, όμως, πρέπει να έχουμε πίστη ... Πίστη, Εσχετέ μου ... Πίστη για το καλό ... Πίστη για το σήμερα ... Πίστη για το αύριο ... Και να θυμάσαι, πάντα, Εσχετέ μου, ότι εμείς οι άνθρωποι ... Και «αύριο» ... Θα τα «λέμε» ... *(Μικρή σιωπή)* "Τα λέμε ... Αύριο!" ... Έτσι να λες, πάντα, ψυχή μου ... Έτσι να λες πάντα ... Και να θυμάσαι τη Σουλτάνα που γνώρισες ...

ΕΣΧΕΤΕ: *(Σκουπίζοντας τα μάτια του απ' τα δάκρυα)* Ναι, Κυρά μου, καλή ... Έτσι θα λέω πάντα ... Και θα σε θυμάμαι ... *(Μικρή σιωπή. Της πιάνει τα χέρια)* "Τα λέμε ... Αύριο" ...

(Αγκαλιάζονται και κλαίνε μαζί, ενώ ο Πέτρος, ο Στέφανος και ο Θάνος εμφανίζονται να στέκονται, στις σκάλες, με βλέμμα αποφασιστικό και θαρραλέο, και να τους κοιτάζουν από ψηλά)

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Είναι χαράματα. Ξημερώνει Κυριακή. Όλη η οικογένεια κοιμάται. Ξαφνικά, ακούγονται δυνατοί χτύποι στην εξώπορτα της οικίας Ραζή. Κάποια αντρική φωνή εκλιπαρεί να του ανοίξουν. Έντρομη, η Σουλτάνα, με τη νυχτική της, κατεβαίνει τις σκάλες. Αρχικά, διστάζει να ανταποκριθεί στο αίτημα του ξένου άντρα. Έπειτα από λίγο, όμως, ανοίγει την πόρτα, φοβισμένη.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Ανοίξτε, σας παρακαλώ! Ανοίξτε! Δεν μ' ακούτε που σας φωνάζω; Είναι ανάγκη! Ανοίξτε! Ανοίξτε!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Μονολογώντας)* Αχ, Παναγιά μου! Ποιος να 'ναι πάλι, μέσα στα άγρια χαράματα; Τι να κάνω, Χριστούλη μου! Ν' ανοίξω ή όχι; Τέτοιες φωνές! ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Ανοίξτε, σας παρακαλώ! Ανοίξτε! Είναι ανάγκη! Ανοίξτε σας λέω!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Είναι ανάγκη λέει! Κάποιος έχει την ανάγκη μας! Δεν μπορώ να τον αφήσω έτσι να σκούζει, σαν λαβωμένο ζώο έξω από την πόρτα μας! Θ' ανοίξω, Παναγιά μου! Θ' ανοίξω και όπου βγει! *(Σταυροκοπείται και ανοίγει την πόρτα. Στο σαλόνι μπαίνει ένας νεαρός)*

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: *(Κοιτάζει τη Σουλτάνα, δειλά και σαστισμένα)* Σας ευχαριστώ που μου ανοίξατε, Κυρία ... Σας ευχαριστώ πολύ ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Εμφανώς ταραγμένη)* Μα! ... Εσύ έχεις τα χάλια σου, παλικάρι μου! ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: *(Στον ίδιο σαστισμένο τόνο)* Είναι επειδή έπεσα κάτω και χτύπησα ... Τόσα δακρυγόνα ... Σου καίνε το λαρύγγι και λιώνουν τα πνευμόνια σου ... Κάποια στιγμή ... λιποθύμησα ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Σε κυνηγάνε; ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αστυνομικοί; ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αναρ ... Αναρχικός είσαι; ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Μη φοβ! ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Φοβάμαι! *(Μικρή σιωπή)* Η αλήθεια είναι πως ... φοβάμαι ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Δεν θα σας κάνω κακό ... Απλά, θέλω να με κρατήσετε εδώ ... Μέχρι ... *(Μικρή σιωπή)* Να περάσει η μπόρα ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Η μπόρα; ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: *(Την κοιτάζει έντονα στα μάτια)* ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μα ... Δεν βρέχει έξω ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Όλες οι μπόρες έρχονται και ξανάρχονται ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Πώς σε λένε; ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Κορνήλιο ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Κορνήλιο; ... Παράξενο όνομα ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Ναι ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Δεν μπορείς να μείνεις, για πολύ, εδώ ... Ο Κύριος και η Κυρά μου θα ξυπνήσουν και ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: *(Διακόπτοντάς την απότομα)* Είμαι φοιτητής! ... Σπουδάζω στη φιλοσοφική! ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Φιλοσοφική; ... Τι τα θέλεις, τότε, παλικάρι μου, και μπλέκεις με διαβόλους και τριβόλους; ... Μια χαρά, παιδί είσαι! ... Να σε κυνηγούνε μέσα στη νύχτα οι αστυνομικοί! ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Δεν με κυνήγησαν οι αστυνομικοί ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Τι; ... Δεν σε κυνήγησαν; ... Μα ... Τότε; ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Έτσι πρέπει να φανεί ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Έτσι πρέπει να φανεί; ... Δεν καταλαβαίνω τι μου λες ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: *(Την κοιτάζει φοβισμένα)* ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Οι γονείς σου; ... Έχεις γονείς; Το ξέρουν;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Το ξέρουν ... Αλλά ... Δεν τους πολύ νοιάζει ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Τι θέλεις από μέν; ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: *(Διακόπτοντάς την και πάλι)* Να με κρατήσετε, μέχρι να περάσει η μπόρα!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μακάρι να μπορούσα να σε κρατήσω ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Αν δεν με κρατήσετε ... Δεν έχω άλλη εναλλακτική λύση ... *(Μικρή σιωπή)* Θα πρέπει να αυτοκτονήσω ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Παναγιά μου! Τι είναι αυτά που λες, παλικάρι μου!

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Αυτό πρέπει να κάνω ... Δεν μου απομένει τίποτε άλλο ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αχ! Τι είναι αυτά που μου συμβαίνουν τον τελευταίο καιρό, Θεούλη μου! ... Μια οι Αλβανοί ... Τώρα ... Εσύ ... Πολύ με δοκιμάζεις, Παναγιά μου! Πολύ με δοκιμάζεις! ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Κρατήστε με ... Σας εκλιπαρώ ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Πού να σε βάλω; Μου λες; Σε λίγο, θα ξυπνήσουν και τα αφεντικά μου! Μωρέ, καλό τέλος δεν θα 'χω γω εδώ μέσα! Να το δεις! Δεν θα 'χω!

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Στο δωμάτιό σας ... Σας εκλιπαρώ ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Στο δωμάτιό μου! Ποιο δωμάτιό μου; Σάμπως έχω! Και απ' ό,τι φαίνεται ... Σε λίγο ... Ούτε και σπίτι δε θα 'χω να πλαγιάζω το κορμί μου! ... Στους πέντε δρόμους θα βρεθώ, πεταμένη! ... Μ' αυτά που κάνω! ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Σας εκλιπαρώ ... Στο όνομα του παιδιού σας ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Θλιμμένα)* Δεν έχω παιδί ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Πέστε ότι είχατε ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Πέστε ότι είμαι εγώ ... το παιδί σας ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Τον κοιτάζει συγκινημένη)* ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Σας παρακαλώ ...

- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Αχ, παλικάρι μου! ... Να 'ξερες τι μου λες τώρα! ... Να 'ξερες τι μου ζητάς και συ! Να 'ξερες!
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** Σας ζητάω ... Να με δεχτείτε στο σπίτι σας ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Στο σπίτι μου; ... Μακάρι να ήταν σπίτι μου ... Δεν έχω σπίτι, αγόρι μου ... Ποτέ δεν είχα δικό μου σπίτι ... Μια ζωή, σε ξένο σπίτι μένω ... από τότε που πέθανε ο άντρας μου ...
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** Σπίτι μας είναι καθετί που εξημερώσαμε ... Κι όταν εξημερώνουμε κάτι ... Έχουμε την ευθύνη του ... για πάντα ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Όταν εξημερώνουμε κάτι ... Έχουμε την ευθύνη του για πάντα ...
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Πρώτη φορά, ακούω αυτά τα λόγ ...
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** *(Διακόπτοντάς την απότομα)* Εξημερώστε με! ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Τι; ... *(Μικρή σιωπή)* Πώς; ...
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** *(Την κοιτάζει έντονα στα μάτια)*...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Με ποιον τρόπο; ...
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** *(Το ίδιο έντονο βλέμμα)* ... Εξημερώστε με! ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Αλληλοκοιτάζονται)* ... Εντάξει! Εντάξει! *(Μικρή σιωπή)* Ο Θεός να βάλει το χέρι του και όλοι οι δώδεκα απόστολοι μαζί!
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** *(Της πιάνει τα χέρια, χαρούμενος)* Σας είμαι ευγνώμων, Κυρία! Σας είμαι ευγνώμων!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Σουλτάνα να με λες, αγόρι μου! Σουλτάνα είναι το όνομά μου! ... *(Μικρή σιωπή)* Μια που θα μένουμε και στο ίδιο σπίτι ... Μέχρι να περάσει η μπόρα δηλαδή ... Αχ! Το λέω, η καυερή, και δεν το πιστεύω ακόμα! Τι ήταν και αυτό πάλι!
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** *(Χαμογελαστά)* Εντάξει, Κυρά Σουλτάνα! Έτσι θα σας λέω!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Έλα λοιπόν ... Έλα μαζί μου ... Αλλά σιγά! ... Σιγά να μην μας ακούσουν ο Κύριος και η Κυρά μου! ... Σαν τα ποντίκια που χορεύουν, όταν λείπουν οι γάτες πρέπει να

είμαστε, από δω και μπρος! Σαν τα ποντίκια! ...
Κατάλαβες; ... Σσσσς! ... Αχ, Παναγιά μου! Οι
Ντερετζέδες θα έχουν και άλλη παρέα από σήμερα στο
δωμάτιο! ... Έλα ... Πάμε, σιγά-σιγά, ν' ανεβούμε τις
σκάλες ... Σσσσς! ... Έτσι ... Έτσι ... Σιγά ... Σιγά ...
*(Πιάνει τον Κορνήλιο, που της χαμογελάει γλυκά, από το
μπράτσο, και ανεβαίνουν, ένα-ένα τα σκαλιά, για να τον
οδηγήσει στο δωμάτιό της, όπου κοιμάται η οικογένεια
των Αλβανών).*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Έχει ξημερώσει, πλέον, Κυριακή. Η Κυρία Ραζή ετοιμάζει το πρωινό της οικογένειάς της, μαζί με τη Σουλτάνα.

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Παράξενα όνειρα βλέπω τον τελευταίο καιρό, Σουλτάνα.

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Γιατί, Κυρά μου; Σε στεναχωράει κάτι;

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Πολλά με στεναχωρούν, Σουλτάνα. Πολλά.

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ό,τι μας στεναχωράει, Κυρά μου, σημαίνει ότι δεν μας αξίζει. Διώξ' το μακριά σου!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Με κλειστά μάτια, αναστενάζοντας)* Μακάρι, Σουλτάνα, να μπορούσα να έκλεινα τα μάτια μου και να έφευγαν όλα μακριά μου ... Μακάρι ... Αλλά δεν γίνεται αυτό πάντα ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Γίνεται, Κυρά μου! Γίνεται! Γιατί να μην γίνεται; Από σένα εξαρτάται! Κάνε αυτό που σου λέει η Σουλτάνα, που σ' αγαπάει πολύ, και θα δεις! Όλα θα γίνουν καλύτερα ... Και εσύ θ' ανασάνεις, Κυρά μου!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Βάζει το σερβίτσιο πάνω στο τραπέζι)* ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Τα παιδιά; ... Αυτά σε απασχολούν, Κυρά Μαρία;

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ο Κύριος; ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μήπως βλέπεις εμένα, Κυρά μου, στον ύπνο σου; ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Χαμογελώντας μελαγχολικά)* Δεν βλέπω εσένα, Σουλτάνα, στον ύπνο μου ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αλλά; ... Ποιον; ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Εκείνον τον Αλβανό με την οικογένειά του ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Πέφτουν, από τα χέρια της, τα μαχαιροπήρουνα) Τι;;; (Σκύβει να τα μαζέψει, ταραγμένη).*

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Από κείνη τη μέρα που τον είδα να στέκεται, εδώ, στο σαλόνι, μαζί με τη γυναίκα του και τις κόρες του ... Δεν λέει να βγει απ' το μυαλό μου ... Ειδικά, εκείνα τα κορίτσια ... Είναι σαν να τα βλέπω, διαρκώς, μπροστά μου ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Παναγιά μου! Τι 'ναι αυτά που ακούω, Κυρά μου! ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Νιώθω ότι ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ότι ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Η ζωή μου είναι ψεύτικη, Σουλτάνα ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ψεύτικη; ... Όχι, Κυρά μου! Όχι! Μην το ξαναπείς αυτό! Εσύ, ποτέ, δεν ήσουν ψεύτικη!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Χαϊδέυει την πλάτη της Σουλτάνας φιλικά) Αχ, καλή μου Σουλτάνα ... Την αλήθεια σου να είχαμε όλοι μας ...*

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Εγώ δεν έχω καμιά αλήθεια, Κυρά μου! Η μόνη μου αλήθεια είσαι εσύ, ο Κύριος και τα παιδιά!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Αναστενάζοντας) Έχεις πολλές αλήθειες, Σουλτάνα ... Πολλές αλήθειες ...*

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: ...

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Τα μάτια εκείνων των κοριτσιών ... Έτσι όπως με κοιτούσαν ... Σβετλάνα και Μάρκοβα, αν θυμάμαι καλά, ήταν τα ονόματά τους ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ναι! Σβετλάνα και Μάρκοβα!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Τόσο άφθαρτο βλέμμα ... Ήθελα να χαμηλώσω τα μάτια μου στα μάτια τους ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Μα ... Τι 'ναι αυτά που λες, Κυρά μου; Εσύ! Να χαμηλώσεις το βλέμμα σου, μπροστά σε δύο κοριτσόπουλα!

ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ: Κι όμως ... Έτσι αισθάνθηκα, Σουλτάνα ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ω, Κυρά μου! Γιατί;

- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Η αγάπη δεν εξαντλείται, Σουλτάνα ... Μπορείς να δώσεις ... Και πάλι περισσεύει ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Μονολογώντας χαμηλόφωνα, για να μην την ακούσει η Κυρία Ραζή)* Αχ, Παναγιά μου! Τι να κάνω; Πέσ' μου! Να της τα πω όλα και να ξαλαφρώσω ή να τα πνίγω μέσα μου μέχρι να σκάσω; ... Αχ! Θα μου φύγει το μυαλό!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Σου φαίνεται παράξενο που νιώθω έτσι, Σουλτάνα; ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Τα αισθήματα του καθενός, είναι ο μικρός θησαυρός του. Τίποτα δεν μου φαίνεται παράξενο, Κυρά μου. Απλά ... Αναρωτιέμαι ... Γιατί το μυαλό σου τριγυρνάει τόσο σ' εκείνους τους ξένους ... Πάει αυτό πια ... Πέρασε ... Έφυγαν ...
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Δεν έφυγαν, Σουλτάνα ... Είναι εδώ ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Κοιτάζει τρομαγμένη την Κυρία Ραζή)* Δεν έφυγαν;;; Μα! Πως! ... Τι λες, τώρα, Κυρά Μαρία! ... Αφού εγώ τους έδωξα! ... Όπως μου είχες προστάξει! ... Εκείνη τη μέρα! ...
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Όχι ... Δεν έφυγαν ... Είναι εδώ ... Στο σπίτι ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Κυρά μου! ... Τι είναι αυτά που μου λες σήμερα! Με τρομάζεις! Δεν έχουμε στο σπίτι μας ξένους!
- ΜΑΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Άκου που σου λέω, Σουλτάνα ... Είναι εδώ ... *(Μικρή σιωπή)* Στο σπίτι μας ... Τους ακούω ... Οι φωνές τους είναι μέσα στ' αυτιά μου ... Κάθε μέρα ... Τους ακούω ... Και κάθε μέρα ... Τους νιώθω όλο και πιο κοντά μου ... Όλο και πιο κοντά μου ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Ω, Κυρά μου! *(Πέφτει στην αγκαλιά της Κυρίας Ραζή και της σφίγγει τα δυο χέρια)* Θα πετάξουμε ψηλά μια μέρα! ... Θα πετάξουμε πολύ ψηλά, Κυρά μου! Θα το δεις! Να 'σαι σίγουρη γι' αυτό! ... Ψηλά! ... Πολύ ψηλά! ... Στον ουρανό! ... Στον ουρανό, Κυρά μου! ...

(Η Σουλτάνα αποχωρεί, κλαίγοντας από συγκίνηση. Ξαφνικά, ακούγονται χτύποι στην εξώπορτα. Ανοίγει η Κυρία Ραζή. Στο σαλόνι μπαίνει η Κοινωνική Λειτουργός του Δήμου "ΣΑΠΠΑΩΝΑΣ", Ασημίνα Μπαλατσούδη-Τσακμακτσόγλου. Φαίνεται πολύ αναστατωμένη).

- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Καλημέρα, Μαρία μου ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** *(Εκπληκτη)* Ασημίνα! ...
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Συγγνώμη για το ακατάλληλο της ώρας, αλλά μου είπαν ότι μπορεί να βρίσκεται εδώ ... Σε σας ... Στο σπίτι σας ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Ποιος; Μα .. Εσύ ... Δείχνεις πολύ ταραγμένη, Ασημίνα! ... Τι συμβαίνει; ...
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** *(Ετοιμη να ξεσπάσει σε κλάματα)* Ο γιος μου από χθες, δεν επέστρεψε στο σπίτι ... Κοντεύουμε να τρελαθούμε και εγώ και ο άντρας μου!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Ο γιος σας! Παναγιά μου! Τι να έπαθε το παιδί!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** *(Βγάζει ένα μαντήλι και αρχίζει να σκουπίζει τα δάκρυά της)* Δεν ξέρω ... Δεν ξέρω, Μαρία μου ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Έλα, Ασημίνα μου! Έλα να καθίσουμε εδώ! Έλα, μην κλαις! Θα βρεθεί μια άκρη! Θα τον βρούμε!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Ήταν πολύ καλό παιδί ο Κορνήλιός μου, Μαρία μου ... Πολύ καλό παιδί ... Δεν ξέρω τι έπαθε ξαφνικά ... Τον πήγα και στον άντρα σου, να τον δει ... Μου είπε ότι δεν συντρέχουν λόγοι ανησυχίας ... Όμως ... Να ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Ας μην πάει, αμέσως, ο νους μας στο κακό! Μπορεί να ξενύχτησε το παιδί με καμιά παρέα! Μπορεί να έρθει σε λιγάκι! Είναι νωρίς ακόμα ...
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Μου είπαν ότι τον είδανε να τριγυρνάει έξω από το σπίτι σας τα χαράματα ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Δεν τον ξέρω τον γιο σου, βρε Ασημίνα μου .. Αλλά ... και πάλι ... Πώς να το δω το παιδί; Έριχνα κάτι ύπνου! ... Τρικούβετους!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Αχ, Μαρία μου! Τι να κάνω! Τι να κάνω! Είμαι σε απόγνωση!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Ηρέμησε Ασημίνα μου! Ηρέμησε! Θα καλέσουμε την αστυνομία! Θα αναφέρουμε το περιστατικό!

- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** *(Φωνάζοντας δυνατά)* Την αστυνομία;;; Μαρία μου τρελάθηκες;;; Θέλεις η οικογένεια μου να γίνει αποδιοπομπαίος τράγος για τα κρίματα των κατοίκων του Δήμου *''ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ''*;;;
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Τι; ... Μα ...
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Αποκλείεται! Ούτε να το σκέφτεσαι! Κάτι τέτοιο θα ήτανε βούτυρο στο ψωμί της Δημαρχίας μας! *(Μικρή παύση)* Η Κυρία Ντιλιάνα Πατσαούρα-Μαγκούφη! Κυρία να την κάνει ο Θεός! Αλλά κι οι άλλοι στο Δήμο! Δεν πάνε παρακάτω! Τα ίδια σκατά είναι και κείνοι! Όχι, Μαρία μου! Τέτοια χαρά δεν πρόκειται να τους δώσω! Ο γιος της Ασημίνας Μπαλατσούδη-Τσακμακτσόγλου, της Κοινωνικής Λειτουργού, να εξαφανιστεί από το σπίτι του! Δεν θα γίνω το ρεντίκολο του Δήμου *''ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ''*, Μαρία μου! Ξέχασέ το!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Η Ντιλιάνα Πατσαούρα-Μαγκούφη είναι η καλύτερη Δήμαρχος που πέρασε από το Δήμο *''ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ''*! Θα έπρεπε να την εμπιστευτείς!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Αλήθεια;;; Δεν το 'ξερα! Μήπως πρέπει να υποκλιθώ και μπροστά της, επειδή ροκανίζει τα οικονομικά του Δήμου μας;;; Τα λεφτά μας !!!!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Η Ντιλιάνα είναι ενάρετη!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Ναι;;; Μωρέ τι μας λες! Από πότε η αρετή έχει δυο ποδάρια ανοιχτά σε Αλβανού το πείσμα;
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Ωωωω!!! Ντροπή σου Ασημίνα! Ντροπή σου να λες τέτοια πράγματα για την Πατσαούρα! Και, μάλιστα, μπροστά μου! Στο σπίτι μου! Η Ντιλιάνα Πατσαούρα-Μαγκούφη είναι φίλη μου!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Μωρέ, πατσαβούρα και μαγκούφα είναι η φίλη σου! Να την χαίρεσαι!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Σου απαγορεύω να μιλάς έτσι!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Μου απαγορεύεις;;; Καλά, λοιπόν! Γι' αυτό και εγώ σε προειδοποιώ! Εκείνη, ο Αλβανός της την *''περιποιείται''* εξαιρετικά! Εσένα πρόσεχε

να μην σε βιάσει καμιά μέρα απ' τις πολλές
"φιλίες" που έχεις μαζί της!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:

Ωωωωωω!!!! Α!!!! Για σε παρακαλώ!!!!
Δεν σου επιτρέπω!!! Ήρθες στο σπίτι μου,
πρωινιάτικα, για να με κατηγορήσεις και να με
συκοφαντήσεις με βρομόλογα;;;;; Να φύγεις
αυτή τη στιγμή! Και να μην ξαναπατήσεις στο
σπίτι μου! ... Αχάριστη!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:

Θα φύγω! Ούτως ή άλλως, το σπίτι σου δυσωδία
μού φέρνει! Μυρίζει Πατσαούρα! Φεύγω, πριν
ξεράσω!!!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:

Στο καλό και να μας γράφεις! Να χαιρέσαι τον
γιόκα σου! Τον ψυχ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:

Ψυχάκιας είναι ο άντρας σου!!! Που προχωράει
στο δρόμο και παραμιλάει με τους τρελούς που
'χει να κάνει όλη μέρα! Έχει και σένα να του τα
πρήζεις νυχθημερόν! Μπαΐλντησε ο άνθρωπος!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:

Φύγε!!! Έξω!!! Ο άντρας μου και τα παιδιά μου
μ' αγαπάνε! Τον δικό σου τον άντρα να
κοιτάξεις!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:

Μωρέ, μ' αυτά και με κείνα, μόνη σου θα
μείνεις στη ζωή! Σαν το ζώο θα ψοφήσεις
καμιά μέρα! Τρία παιδιά έχεις, και ούτε ένα δεν
θα γυρίσει να σε κοιτάξει! Τόσο στρυφνή και
ξινή που είσαι!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:

Και εσύ τόσο υστερική! Όλος ο Δήμος
"ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ" ξέρει τι καπνό φουμάρεις!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:

Υστερική είσαι εσύ! Εγώ είμαι Κοινωνική
Λειτουργός!!! Δεν ντρέπομαι γι' αυτό! Εσύ, τι
είσαι και του λόγου σου; Μια αργόσχολη που
φοράει τουαλέτες μονάχα, σαν Μαρία
Αντουανέτα και φωτογραφίζεται δίπλα στην
Ντιλιάνα! Την Κυρία Πατσαβούρα!!!!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:

Έξωωωωωω!!!!

*(Η Ασημίνα φεύγει εξοργισμένη από το σπίτι της Κυρίας Ραζή. Η Σουλτάνα
μπαίνει, ξανά, στη σκηνή, κρατώντας, στο χέρι της, ένα λουλούδι).*

- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Μονολογώντας από τον φόβο της)* Μηδενί συμφορά ο ειδήσις, κοινή γαρ η τύχη και το μέλλον αόρατον! ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Τι λες, βρε Σουλτάνα; Τι μουρμουρίζεις μοναχή σου;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Τίποτα, Κυρά μου! ... Τίποτα! ... Μια αρχαία φράση που μας έμαθαν στο σχολειό! ... Τη μόνη που συγκράτησε το τζούφιο το μυαλό μου, ύστερα από τόσα χρόνια που πέρασαν! ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Δεν λέω! ... Εντάξει ... Και εγώ τη λυπάμαι, τη δύστυχη ... Και πιο πολύ, το καημένο το παιδί της ... Πού να βρίσκεται, άραγε, το παλικάρι; ... Να μπορούσαμε να ξέραμε ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Μονολογώντας και πάλι ταραγμένη)* Πού και να 'ξερες, Κυρά μου! Πού και να 'ξερες! Τρεις πόρτες, μοναχά, μακρύτερα απ' τη δική σου! ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Μα! Επιτέλους, βρε, Σουλτάνα! Τι λες και ξανά λες μέσα στα δόντια σου;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Τίποτα, Κυρά μου! Τίποτα! Άσε με μένα! Τα δικά μου λέω! Μην με ξεσυνερίζεσαι, την καυερή!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Απ' την άλλη, βρε, Σουλτάνα, δεν σου φαίνεται λιγάκι παράξενο να τριγυρνάει ο γιος της έξω από το σπίτι μας;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Πώς το λες αυτό, Κυρά μου; Ξέρεις κάτι;
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Η ίδια μού το είπε. Τον είδανε λέει να στέκεται απέξω και να κοιτάει. Και γιατί έξω απ' το σπίτι μας; ... Δεν σου κάνει εντύπωση αυτό; ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Πολλά μού κάνουν εντύπωση αυτόν τον καιρό, Κυρά Μαρία! Πολλά!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Λες να ήθελε να μας κάνει κανένα κακό ο γιος της; Είναι ασθενής του Κυρίου.
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Ασθενής; ... Δηλαδή ... Είναι άρρωστο το παιδί; ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Μάλλον ... Απ' ό,τι φαίνεται ... Πρέπει να το πω στον άντρα μου, μόλις κατέβει να πάρει το

πρωινό του ... Κυριακή, βλέπεις ... Δεν ξύπνησε ακόμη ... Κοιμάται το πουλάκι μου!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ναι ... Κυριακή ... Μεγάλη να 'ναι η χάρη της!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Σουλτάνα; ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ναι, Κυρά μου.

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Τα ξημερώματα, δεν σου φάνηκε ότι ακούστηκαν κάτι φωνές;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Όνειρο ήταν, Κυρά μου! Όνειρο! Μη δίνεις σημασία! Θα σου έλεγα εγώ, αν συνέβαινε κάτι! Αφού, ξέρεις ... Η Σουλτάνα, λαγοκοιμάται τα βράδια! Τ' αυτή της καρφωμένο στην πόρτα το έχει μια ζωή, τον κλέφτη τον δεινό για να τσακώσει!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Είπα ... Μήπως ήταν οι φωνές του γιου της ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Την κοιτάζει ταραγμένη)* ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Αλλά ... Αφού μου λες πως δεν άκουσες τίποτα ... Ε ... Όνειρο θα είδα τότε ... Τέλος πάντων! ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ναι! Ναι, Κυρά μου! Όνειρο ήταν! Μη το σκέφτεσαι άλλο!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Φαίνεται πως ο γιος της μοιάζει τον Πέτρο ... Αντιδραστικός θα είναι! Για να φύγει από το σπίτι του ...!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ποιος να ξέρει! Πού το ξέρουμε το παιδί, για να το πούμε μετά βεβαιότητας; *(Μονολογώντας)* Θεούλη μου! Με τόσα ψέματα στη γη, η κόλαση μου μένει!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ο εγωιστής ... Ο αχάριστος ... Ο ξεροκέφαλος ... Ο ψωροπερήφανος ... Το παλιόπαιδο ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αχ, βρε, Κυρά μου! Μην αρχίζεις πάλι το ίδιο το τροπάρι! Τρεις βδομάδες έχεις να το μιλήσεις το παιδί! Δεν το λυπάσαι;

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Καλά τον κάνω!

(Στη σαλοτραπεζαρία μπαίνει, καλοντυμένος, ο Πέτρος. Κρατάει στα χέρια του μια ανθοδέσμη. Δείχνει χαρούμενος)

- ΠΕΤΡΟΣ:** Καλημέρα Σουλτάνα. Καλημέρα μαμά.
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Καλώς το αγοράκι μας, το όμορφο!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** *(Ψυχρά)* Καλημέρα. *(Κάνει να στρέψει αλλού το κεφάλι της).*
- ΠΕΤΡΟΣ:** *(Προς την Κυρία Ραζή)* Αυτά είναι για σένα.
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** *(Παίρνει την ανθοδέσμη και την κοιτάζει έκπληκτη)* Ευχαριστώ πολύ ... Αλλά ... Γιατί;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Αχ, Κυρά Μαρία! Όλο λουλούδια παίρνεις σήμερα, απ' το πρωί!
- ΠΕΤΡΟΣ:** Έτσι. Δεν μπορώ, δηλαδή, να σου προσφέρω λουλούδια; Πρέπει, σώνε και καλά, να υπάρχει κάποιος λόγος;
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Όχι ... Όχι, βέβαια ... *(Κοιτάζοντας τα λουλούδια)* Είναι πολύ όμορφα ... Σ' ευχαριστώ ...
- ΠΕΤΡΟΣ:** Υπέροχα! Χαίρομαι που σου άρεσαν! *(Πάει να φύγει)*
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** *(Με κατεβασμένο το κεφάλι)* Πέτρο ...
- ΠΕΤΡΟΣ:** Ναι ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Φεύγεις; ...
- ΠΕΤΡΟΣ:** Για έναν καφέ! Όχι τίποτα σπουδαίο!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Εγώ ... Κυρά μου ... Καλύτερα ν' ανέβω επάνω ... Να συμμαζέψω και κανένα δωμάτιο ... Όλα ξέστρωτα είναι ... *(Αποχωρεί, κλείνοντας συνωμοτικά το μάτι της στον Πέτρο. Εκείνος το αντιλαμβάνεται και της χαμογελάει).*
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Πέτρο ...
- ΠΕΤΡΟΣ:** Τι συμβαίνει, μητέρα;
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Να ... Ήθελα να σε ρωτήσω κάτι, πριν φύγεις ...

ΠΕΤΡΟΣ: Τι πράγμα;

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Είμαι ... Είμαι ... *(Μικρή σιωπή)* πολύ υστερική; ...

ΠΕΤΡΟΣ: ... *(Χαμηλώνει το βλέμμα του)*

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Έχω αλλάξει πολύ, τον τελευταίο καιρό ... Έτσι δεν είναι; Αυτό δεν θέλεις να μου πεις;

ΠΕΤΡΟΣ: ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Αναστενάζοντας βαθιά)* Έχω αλλάξει ... Το ξέρω ...

ΠΕΤΡΟΣ: ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Το θέμα, όμως, είναι ότι ... ότι ...

ΠΕΤΡΟΣ: ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Σ' αγαπάω πολύ ... Πάρα πολύ ... *(Χαμηλώνει το βλέμμα της, για να μην δει ο Πέτρος τη συγκίνησή της).*

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί μου τα λες, τώρα, αυτά;

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Σκουπίζοντας τα μάτια της)* Να ... Έτσι μου ήρθε ... Πειράζει; ...

ΠΕΤΡΟΣ: *(Την πλησιάζει, χαμογελώντας)* Ξέρεις γιατί θα είμαστε, μια ζωή, στα μαχαίρια, εσύ και εγώ;

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Γιατί; ...

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί σ' αγαπάω και εγώ όσο και συ ... Πάρα πολύ ... *(Η Κυρία Ραζή πέφτει στην αγκαλιά του Πέτρου. Μένουν αγκαλιασμένοι για λίγα λεπτά).*

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Χαϊδεύοντας το μάγουλο του Πέτρου)* Σε πόνεσα; ...

ΠΕΤΡΟΣ: Μην το σκέφτεσαι πια. Πάει ... Πέρασε ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Τον φιλάει στο μάγουλο)* Δεν ήθελα να σε πονέσω ... Στο υπόσχομαι ... Δεν θα το ξανακάνω ...

ΠΕΤΡΟΣ: Εντάξει ... Εντάξει ... Μην κλαις ...

- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Άντε ... Πήγαινε τώρα ... Να μην αργήσεις στο ραντεβού σου ... *(Τον χτυπάει στην πλάτη)* Άντε! Άντε! Πήγαινε! Άσε με μένα! Γέρασα και όλο κλαίω! Καλά να περάσεις! ... Πήγαινε! Πήγαινε! ... *(Ο Πέτρος τής δίνει ένα φιλί και φεύγει, χαρούμενος. Στο σαλόνι ζαναμπαίνει η Σουλτάνα).*
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Αχ! Ωραία! Συμμαζεστήκαμε λιγάκι! *(Μικρή σιωπή)* Κυρά μου ... Κλαις; ... Γιατί; ... Τι έγινε; ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** *(Σκουπίζει τα μάτια της μ' ένα μαντήλι)* Τίποτα ... Τίποτα, Σουλτάνα ... Άσε με, σε παρακαλώ, λιγάκι μόνη μου ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Όπως θέλεις, Κυρά μου καλή. Όπως θέλεις ... *(Φεύγει, προβληματισμένη, απ' το σαλόνι. Η Κυρία Ραζή κάθεται και ξεφυλλίζει, συγκινημένη, ένα άλμπουμ με φωτογραφίες. Ο Κορνήλιος την κοιτάζει, ψηλά, από τις σκάλες. Για μια στιγμή, διστάζει. Έπειτα, όμως, κατεβαίνει τα σκαλιά και την πλησιάζει).*
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** Καλημέρα σας Κυρία Ραζή ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** *(Σαστισμένη)* Καλημέρα ...
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** Σας τρόμαξα; ... Είμαι φίλος του γιου σας, του Θάνου ... Λέγομαι Αλέξης ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Χάρηκα, αγόρι μου ... Αλλά ... Πότε ήρθες; ... Δεν σε κατάλαβα ...
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** Γυρίσαμε αργά το βράδυ, εχθές, με τον Θάνο ... Μου πρότεινε να κοιμηθώ στο δωμάτιό του ... Γι' αυτό, δεν με είδατε ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Ο Θάνος; ... Κοιμάται ακόμα; ...
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** Ναι ... Κοιμάται ... Δεν θέλησα να το ν ξυπνήσω ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Έλα, τότε, παλικάρι μου, να πάρεις κάτι για πρωινό ... Κάθισε ...
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** Σας ευχαριστώ πολύ ... *(Κάθονται μαζί στην τραπεζαρία. Το μάτι του Κορνήλιου πέφτει πάνω στο άλμπουμ με τις φωτογραφίες)* Κοιτάζετε παλιές φωτογραφίες;

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Δεν μου έχει απομείνει και τίποτα άλλο να κάνω ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Γιατί;

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Γιατί ... Από δω και πέρα ... Πρέπει να μάθω να ζω με αναμνήσεις ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Φοβάστε τη μοναξιά ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Τι; ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Μπορεί ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Και μένα η μητέρα μου ... Συχνά, περνάει την ώρα της, ξεφυλλίζοντας άλμπουμ ... *(Χαμογελάει)* Και εκείνη ... Φοβάται πολύ τη μοναξιά ... Απλά, δεν θέλει να το παραδεχτεί ... Και όταν δεν θέλεις να παραδεχτείς κάτι ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Σας κουράζω μήπως; ... *(Μικρή σιωπή)* Ξέρετε ... Από μικρό, με αποκαλούσανε "μικρομέγαλο" ... Ήμουν πολύ «βαρύς» ... «Βαρύς» και ασήκωτος για την ηλικία μου ... *(Μικρή σιωπή)* Ελπίζω να μην σας κουράζω ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Σπουδάζεις;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Ναι ... Είμαι φοιτητής της Φιλοσοφικής ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ίσως γι' αυτό ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Ίσως γι' αυτό να σας κουράζω; ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Δεν εννοούσα κάτι τέτοιο ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Συγγνώμη ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Στο Δήμο μας μένεις;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Εεε ... Όχι ... Μένω αρκετά πιο μακριά από δω ... Από τον Δήμο σας ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ρωτάω, γιατί τα περισσότερα παιδιά του Δήμου μας τα γνωρίζω ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Εμένα δεν θα με γνωρίζατε ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Θέλω να πω ... Και δω να έμενα ... Στο Δήμο σας ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Γιατί το λες αυτό;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Βρέχει; ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Πρέπει να σταμάτησε ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Όλες οι μπόρες έρχονται και ξανάρχονται ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Εσείς; ... Εργάζεστε;

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ναι ... Είμαι υπεύθυνη στο Τμήμα Δημοσίων Σχέσεων του Δήμου μας ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Δύσκολη δουλειά ... Και, καμιά φορά ... Ανυπόφορη, θα έλεγα ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Ενοχλημένη)* Εγώ, πάλι, τη βρίσκω πολύ ενδιαφέρουσα! Μου αρέσει πολύ η δουλειά μου!

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Νομίζω πως, ήδη, έχω αρχίσει να σας κουράζω ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Καλύτερα να σας αφήσω μόνη σας ... *(Σηκώνεται να φύγει. Μπαίνει, φορτωτή ξαφνικά, μέσα στο σαλόνι, η Σουλτάνα).*

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Βρε, Κυρά μου, θα σκάσω! Θα σκάσω και θα πλαντάξω! Ξέχασα που άφησα τη ρημάδα τη σκούπα, που κρατούσα στα χέρ! ... *(Μένει μετέωρη, βλέποντας τον Κορνήλιο όρθιο)*
ΑΑΑααααααα!!!!

- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** Συγγνώμη Κυρία ... Σας τρόμαξα; ... Είμαι φίλος του γιου της Κυρίας Ραζή, του Θάνου ... Λέγομαι Αλέξης ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Κουνώντας πέρα-δώθε, το χέρι της και πιάνοντας την καρδιά της, μονολογώντας)* Παναγιά μου! Παναγιά μου! Παναγιά μου! Καρδιακή θα γίνω εδώ μέσα! Αχ! Θεούλη μου! Τι κάνουμε τώρα! Πάει! Χάθηκα!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Αλέξη ... Η Σουλτάνα είναι η ψυχή αυτού του σπιτιού, χρόνια ολόκληρα. Είναι ο άνθρωπός μας.
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** *(Της δίνει, με χαρά, το χέρι του για να την χαιρετήσει)* Χάρηκα πολύ, Κυρία Σουλτάνα.
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Του ανταποδίδει τη χειραψία, τρέμοντας απ' την ταραχή της) ... Και γω! ... Και γω! ... (Κατεβαίνει τις σκάλες και ο Θάνος, με τις πιτζάμες του, και βρίσκεται στο σαλόνι. Κοιτάζει, περίεργα, τον Κορνήλιο, χωρίς να μπορέσει να καταλάβει τι γίνεται)*
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Α! Ξύπνησες, Θανούλη; Τα λέγαμε, εδώ, με τον φίλο σου, τον Αλέξη. Πολύ ώριμο και καλό παιδί ο φίλος σου!
- ΘΑΝΟΣ:** *(Μένει άφωνος) ...*
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** *(Χαμογελώντας στον Θάνο)* Καλημέρα Θάνο! Λίγο βαρύ σου έπεσε το πάπλωμα, απ' ό,τι φαίνεται, φίλε μου! Εγώ ξύπνησα πολύ πιο νωρίς και έκανα παρέα στη μητέρα σου!
- ΘΑΝΟΣ:** *(Τραβώντας τη Σουλτάνα απ' το μανίκι. Ψιθυριστά και με εμφανή απορία)* Ποιος είναι αυτός πάλι; ... Οι Ντερετζέδες έχουν και γιο; ... Δεν το 'ξερα ... Νόμιζα πως έχουν μόνον κόρες ... Να το παίξω ότι είναι φίλος μου, Σουλτάνα; ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Τραγουδιστά και τρέμοντας απ' την ταραχή της)* ... Έχετε γεια βρυσούλες ... Και εσείς ... Βουνά ... Ραχούλες ... Έχετε γεια ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Πού διασκεδάσατε, εχθές το βράδυ, με τον Αλέξη, Θανούλη και το ξενυχτήσατε;

- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** *(Πετάγεται, πριν προλάβει ν' απαντήσει ο Θάνος)*
Σ' ένα κλαμπ πήγαμε! Απλά ... Με την παρέα ... Ξέρετε ... Ξεχαστήκαμε λιγάκι! ... Και έτσι ο γιος σας ... Με φυγάδευσε στο σπίτι σας!
- ΘΑΝΟΣ:** *(Κουνάει καταφατικά το κεφάλι του)* Έτσι ακριβώς ... Είπα στον Αλέξη: *''Τι θέλεις να πας στο σπίτι σου; Κάτσε εδώ ... Έχουμε κρεβάτια να κοιμηθείς ... ''* *(Τραβάει τη Σουλτάνα απ' το μανίκι)* Καλά τα λέω; ... Ε; ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Ε, πώς!! Καλέ, από κρεβάτια, άλλο καλό! Να φάνε κι οι κόττες! Έτσι θα το αφήναμε το παιδί; Στους πέντε δρόμους!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Μπράβο! Να γνωρίζω και εγώ κανέναν φίλο σας που και που, με κάτι τέτοιες αφορμές!
- ΘΑΝΟΣ:** ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Αλίμονο! Αλίμονο! Επιβάλλεται!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Έλα, λοιπόν, Θανούλη! Έλα να πάρεις και συ το πρωινό σου! Τι στέκεσαι όρθιος!
- ΘΑΝΟΣ:** *(Διστακτικά)* Ναι, μαμά... Φυσικά ...
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Κάτσε και συ, Αλέξη! Τι σηκώθηκες; Σε λίγο, θα κατέβει και ο Κύριος ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Τραγουδιστά)* Έχετε γεια βρυσούλες ... Και εσείς ... Βουνά ... ραχούλες ... *(Μικρή σιωπή)* Ήρθε κι έδεσε, τώρα, το γλυκό!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Να γνωριστείτε! Θα χαρεί πολύ!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Ε, πώς!! Φυσικά καλέ! Τον Κύριο Αλκιβιάδη, τον αρέσουν οι νεανικές συντροφίες! Πολύ θα το χαρεί!
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** *(Χαμογελαστά)* Και εγώ θέλω πολύ να γνωρίσω τον πατέρα του Θάνου!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Αγριοκοιτάζοντας τον Κορνήλιο)* Να μην χάσεις!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** Έλα, Σουλτάνα! Κάτσε μαζί μας! *(Κάθεται και η Σουλτάνα, δίπλα στον Κορνήλιο, στο τραπέζι. Του χτυπάει κρυφά το χέρι)*

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Καλά ... Γιατί το έκανες αυτό; ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Σουλτάνα, φάε κάτι! Τι σταύρωσες τα χέρια σου και μας κοιτάς!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Μονολογώντας)* Μωρέ, ολόκληρη θα σταυρωθώ και έννοια σου!! *(Μικρή σιωπή)* Ναι, Κυρά μου! Θα φάω! Μην ανησυχείς! Η Σουλτάνα, την όρεξή της, σπάνια την χάνει! *(Χτυπώντας, πάλι, κρυφά, το χέρι του Κορνήλιου)* Αφού ο Κύριος ... Σε ξέρει ... Γιατί μου είπες ψέματα; ...

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: *(Ψιθυριστά)* Δεν είναι έτσι, όπως νομίζετε ... Δεν σας είπα ψέματα ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Ψιθυριστά)* Σε ξέρει ή δεν σε ξέρει ο Κύριος μωρέ; ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Σουλτάνα, να σου βάλω λίγο γαλατάκι;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ναι, Κυρά μου! Να 'σαι καλά!

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: *(Ψιθυριστά)* Ναι ... Με ξέρει ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Ψιθυριστά)* Και άμα σε δει, τώρα, τι θα πούμε; ... Μου λες! ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Σουλτάνα μου, καλά είσαι; Σε βλέπω λιγάκι ταραγμένη; Μήπως πονάει το στομάχι σου;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Με σφάζει, Κυρά μου! Όχι απλά με πονάει! Με σφάζει από τους πόνους!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Και γιατί δεν λες τίποτα, βρε Σουλτάνα; Ξένοι είμαστε; Να σου φέρο με κάτι από το φαρμακείο;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: *(Πετάγεται από το κάθισμα)* Θα πάω εγώ στο φαρμακείο για την Κυρά Σουλτάνα!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Αααααχ! Αγοράκι μου! Την ευχή μου να 'χεις! Καλά να σε 'χει ο Θεός! *(Αγριοκοιτάζοντάς τον)* Που να σε πάρει και να σε σηκώσει!

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Θα επιστρέψω αμέσως!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Άγρια)* Δεν είναι κι απαραίτητο! *(Μικρή σιωπή)* Ααααααχ! Είναι και Κυριακή! Πού θα βρεις, αγοράκι μου, ανοιχτό φαρμακείο;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Θα περπατήσω, μέχρι να βρω!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Μονολογώντας)* Ναι ... Ναι ... Να περπατήσεις ... Να περπατήσεις ... Αυτό θέλουμε και εμείς! Όσο μακρύτερα, τόσο καλύτερα!

(Ο Κορνήλιος φεύγει για να βρει φαρμακείο. Μετά από λίγα λεπτά, ακούγονται χτύποι στην εξώπορτα της οικίας Ραζή. Πηγαίνει ν' ανοίξει η Σουλτάνα. Στο σαλόνι μπαίνει ένας αστυνομικός γύρω στα τριάντα)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Στάθης Ντούρος! Τι συμβαίνει εδώ πέρα; Έχετε μπλέξει άσχημα! Έτσι μου είπανε!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Σουλτάνα! Τι θέλει ο Κύριος;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Τρέμοντας από τον φόβο της)* Εεεε ... Τι να σας πω, Κυρά Μαρία; ... Ξέρω και εγώ; ...

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Προς τον αστυνομικό)* Παρακαλώ, Κύριε! Θέλετε κάτι;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Στάθης Ντούρος! Εγώ, όχι! Η μάνα του τον θέλει!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Δεν καταλαβαίνω ...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Η μάνα του, λέω, τον θέλει!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ποιον;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Τον γιο της!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Τον γιο της; Ποιον γιο της, Κύριε!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: *(Χαμογελώντας ειρωνικά)* Τον Κορνήλιο ... Τον γλυκό της τον Κορνήλιο *(Μικρή σιωπή)* Μαμμόθρεφτα και καλόπαιδα όλα τους!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Μονολογώντας)* Αυτό ήταν! Ήρθε το τέλος μου!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: *(Περιεργάζοντας τον χώρο)* Εδώ τον έχετε; *(Κοιτάζει πίσω από τα έπιπλα και κάτω από τις πολυθρόνες)*

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Μα ... Τι κάνετε, Κύριε;

(Ακούγονται, πάλι, δυνατοί χτύποι στην πόρτα. Τρέχει, ταραγμένη, η Σουλτάνα ν' ανοίξει. Στο σαλόνι μπαίνουν σε εξάλλη κατάσταση, η Δήμαρχος του Δήμου "ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ" και η Κοινωνική Λειτουργός)

- Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ:** Κυρία Ραζή!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** (Μονολογώντας) Κεριά και λιβάνια! Που θα την πεις και Κυρία! (Δείχνοντας προς την Κυρία Ραζή) Θαυμάστε, καλέ, μια Κυρία! Μμμμμμμ!
- Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ:** Σας παρακαλώ, Κυρία Μπαλατσούδη-Τσακμακτσόγλου! Σας παρακαλώ πολύ! Εδώ ήρθαμε για να ξεδιαλύνουμε το πρόβλημα!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Σας παρακαλώ εγώ! Εγώ έχω το πρόβλημα! Όχι εσείς!
- ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:** Λάθος! Εγώ έχω το πρόβλημα και γι' αυτό είμαι εδώ! Για την επίλυση αυτού του προβλήματος! Διαφορετικά, όρεξη είχα να 'ρθω και να μπλεχτώ σε γυναικοδουλειές! (Μικρή παύση) Στάθης Ντούρος!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** (Μονολογώντας) Ντούρος και πεσμένος! (Κλαψουρίζοντας) Εγώ έχω χάσει τον Κορνήλιό μου, βρε! Και έχω και αυτόν τον άσχετο, τον νταβραντισμένο! (Προς τον αστυνομικό) Αυτές οι δύο μού απήγαγαν το παιδί μου, καλέ! Πώς θέλεις να στο πω για να το καταλάβεις;
- Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ:** Ααααααα! Μα, σας παρακαλώ, Κυρία Μπαλατσούδη-Τσακμακτσόγλου! Αααααα! Είστε αγενής, Κυρία μου! Αγενής, ψεύτρα και ανυπόφορη!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Αγενής;;;;;;; Θα σου πω εγώ, ποια είναι η αγενής, όταν θα μάθει, όλος ο Δήμος "ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ", τις βρωμιές σου!
- Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ:** Βρωμιές, εγώ;;;;;;; Αααααα! Δεν ντρέπεσαι καθόλου εσύ, Κυρά μου! Είσαι και Κοινωνική Λειτουργός! Φτου σου! Ελεεινή! Φτου σου, να μην σε βλέπω! Εσύ, μωρή, κάνεις βρωμιές! Γιατί είσαι μια βρωμιέρα και μισή!
- ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:** Α! Γυναίκες! Ως εδώ και μη παρέκει! Οι βρωμιές είναι δουλειά της αστυνομίας, να τις εξιχνιάσει! Μην ανακατεύεστε και παρακωλύετε

το έργο της αστυνομίας! Ααααα! Πρέπει να επιβάλλω την τάξη, εδώ μέσα! *(Φωνάζοντας δυνατά)* Στάθης Ντούρος!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Να σκάσεις και να πλαντάξεις! Και συ και τα τουρλωμένα σου μαζί! Φαμφάρα της πεντάρας! Αλλά, τι περιμένεις; Μπάτσος βαλτός της "Κοντέσας", από δω, δεν είσαι; *(Δείχνει τη Δήμαρχο)* Και, μαζί με την συμβία του τρελόγιατρου, αυτή τη φώκια, *(Δείχνει την Κυρία Ραζή)* σύμπραξη έχουν κάνει τα δυό τους!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ποια είπες φώκια, μωρή λάμια; Που αν εγώ είμαι η γυναίκα του τρελόγιατρου, εσύ είσαι η γυναίκα του απατεώνα, του φαρμακοτρίφτη, που φάρμακο φαρμάκι, στη μούρη σου να τρίψει, να ψοφήσεις!

Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Μα ... Μα ... Μα, σας παρακαλώ! Σας παρακαλώ Κυρίες μου! Κυρία Ραζή! Κυρία Μπαλατσούδη-Τσακμακτσόγλου! Σας παρακαλώ! Ηρεμήστε! Κυρίες μου! Ψυχραιμία!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Αντί να μου ζητάς να ηρεμήσω ... *(Αρχίζει το κλαμούρισμα)* Πέσ' μου, πού έκρυσες τον Κορνήλιό μου!!! Πέσ' μου, απατεώνισσα!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Δεν θα πει τίποτα! Της το απαγορεύω! Αυτό είναι έργο της αστυνομίας να το εξιχνιάσει! Το είπαμε! Συνέλθετε! Γυναίκες!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Προς την Κοινωνική Λειτουργό)* Τι λες, μωρή, ξεκουτιασμένη! Τρεις γιους έχω! Τον γιο σου είχα ανάγκη; Μμμμμ! Μην χάσει η Βενετιά βελόνη! Αν είναι ο γιος σου σαν και σένα ...!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Μονολογώντας)* Αχ! Παναγιά μου! Που ν' ανοίξει η γη να με καταπιεί ολόκληρη! Πού να πάω, η καυερή, να κρυφτώ, ήλιος να μην με βλέπει! Πώς μπλέχτηκαν όλα έτσι! Αχ! Αχ! Χίλιες φορές "Αχ", η πονεμένη!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: *(Προς τον αστυνομικό)* Εσένα, μωρέ, ούτε να σε χέσω δεν θέλω! ... Και μόνο που ξέρω ότι είσαι βαλτός από αυτές τις δύο, τις μαγίστρες! Αστυνομία μετά σου λένε! Όλα μιλημένα και προσυμφωνημένα, μωρέ, τα έχετε! Πού να γείρει, βρε, ο πολίτης! Πού ν' ακουμπήσει το κορμί του! Σε ποια χέρια, μωρέ, να το

εμπιστευτεί! Στα δικά σας; ...Τα ξεπουλημένα!
Τα βολεμένα στο ίδιο το βρακί της εξουσίας!

(Ο Θάνος τραβάει τη Σουλτάνα απ' το μανίκι. Η Κυριά Ραζή, με τη Δήμαρχο, τη Κοινωνική Λειτουργό και τον Αστυνομικό συνεχίζουν να διαπληκτίζονται ...)

- ΘΑΝΟΣ:** Τι γίνεται, ρε Σουλτάνα; Δεν καταλαβαίνω. Ποιος είναι αυτός ο Κορνήλιος;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Ό,τι και να σου πω, λίγο θα 'ναι!
- ΘΑΝΟΣ:** Μια οι Ντερετζέδες, μια ο Αλέξης, τώρα ο Κορνήλιος ... Το σπίτι μας βάλλεται από παντού!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Άχ, αγοράκι μου! Μπλέξαμε! Μπλέξαμε και δεν ξέρω, πώς θα ξεμπλέξουμε!
- ΘΑΝΟΣ:** Οι Ντερετζέδες έχουν και γιο τελικά; Δεν το 'ξερα! Πού ήταν αυτός κρυμμένος!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Άχ, αυτοί οι Ντερετζέδες! Πολλούς θα "σύρουν" ακόμη από πίσω τους! Πανάθεμά τους!
- ΘΑΝΟΣ:** Ναι, αλλά αυτός ο Αλέξης μιλούσε πολύ καλά τα ελληνικά! Δεν είναι περίεργο αυτό, βρε Σουλτάνα;
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Αγοράκι μου, η περιέργεια σκοτώνει! Κάνε υπομονή, μανάρι μου! Ο Θεός είναι μεγάλος!
- ΘΑΝΟΣ:** Σουλτάνα, φοβάμαι λιγάκι! Αυτές θα πλακωθούν στο ξύλο, έτσι όπως το πάνε!
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Εγώ να δεις πώς φοβάμαι, ψυχή μου! Τρίχα δεν θα αφήσει η μία στην κεφαλή της άλλης! Σαν άλογα έχουν αφηνιάσει!
- ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:** Αυτό πο υ σας λέω εγώ, κυράδες μο υ Μην χώνεστε στα πόδια της αστυνομίας! Το έργο της είναι ιερό!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Ιερό, με τα ποδάρια τα δικά σου;;; Μωρέ όλοι σας, βρωμιάρηδες είσαστε! Καλά έκανε ο παππούς μου και δεν ήθελε να σας δει!

Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Κυρία Μπαλατσούδη-Τσακμακτσόγλου!
Προσβάλλετε τους θεσμούς, Κυρία μου! Το
ξέρετε; Είστε θρασύς!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Όχι απλά θρασύς! Λίγα λες, Ντιλιάνα!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: *(Σε ειρωνικό τόνο)* Ντιλιάνα! Λίγα λες,
Ντιλιάνα! Κώλος και βρακί οι κυράδες!

*(Κατεβαίνει τις σκάλες ο Κύριος Ραζής. Είναι εκνευρισμένος απ' όλη αυτή τη
φασαρία που επικρατεί στο σαλόνι)*

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Καλημέρα σας. Γιατί τόση φασαρία εδώ μέσα;
(Προς την Κυρία Ραζή) Τι συμβαίνει Μαρία;

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Την ασθενή σου να ρωτήσεις!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Δεν είμαι ασθενής! Ούτε ο γιος μου είναι
άρρωστος! Ντροπή! Ντροπή!

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Κυρία Μπαλατσούδη, ηρεμήστε. Ποιο είναι το
πρόβλημά σας;

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: *(Κλαψουρίζοντας)* Το πρόβλημά μου, Κύριε
Ραζή, είναι ότι ο Κορνήλιός μου εξαφανίστηκε!
Καταλαβαίνετε; Εξαφανίστηκε! Έχω τρελαθεί
από την αγωνία μου! Και ενώ αυτές *(δείχνοντας
τη Δήμαρχο και την Κυρία Ραζή)* το γνωρίζουν,
δεν μου λένε, πού είναι το παιδί μου!

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Μαρία, ξέρεις εσύ, πού είναι ο Κορνήλιος;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Μονολογώντας)* Τίποτα δεν ξέρει η κακομοίρα,
Κυρίε μου! Τίποτα!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ιδέα δεν έχω! Εγώ, ούτε ποιος είναι ο γιος της
δεν ξέρω!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Μονολογώντας)* Άχ! Ξέρεις! Διπλά σου
καθόταν, πριν από λίγο! Ξέρεις και δεν ξέρεις,
κακομοίρα μου!

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Εσύ, Σουλτάνα; Τον ξέρεις τον Κορνήλιο; Τον
είδες πουθενά;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Τον Κορνήλιο; ... Ε ... Πώς είναι; ... Είναι
ψηλό παιδί; ... Έχει ξανθά ή μαύρα μαλλιά; ...

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Τι ρωτάς, βρε Σουλτάνα, και συ! Ή τον ξέρεις ή δεν τον ξέρεις!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: Ναι ... Κύριέ μου ... Έχετε δίκιο ... Ή τον ξέρω ή δεν τον ξέρω ...

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Λοιπόν! Τον ξέρεις ή δεν τον ξέρεις; Μην μας σκας, βρε Σουλτάνα!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Μονολογώντας)* Αχ! Να άνοιγε η γη να με κατάπινε! *(Μικρή σιωπή)* Νομίζω πως ... Τον ξέρω ... Όχι ... Μάλλον δεν τον ξέρω ... Αλλά και να τον ήξερα ...

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Ωχ, βρε Σουλτάνα! Εντάξει! Εντάξει! Δεν θα σε σουβλίσουμε, κιόλας, επειδή δεν τον ξέρεις!

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Μονολογώντας)* Μωρέ, θα με σουβλίσετε! Απλά, δεν το ξέρετε ακόμα ... ότι το ξέρω!

(Ακούγονται χτύποι στην εξώπορτα. Τρέχει ν' ανοίξει ο Θάνος)

ΘΑΝΟΣ: Αφήστε! Θα πάω εγώ! *(Στο σαλόνι μπαίνει ο Κορνήλιος, κρατώντας το φάρμακο που αγόρασε για την Σουλτάνα)* Α! Έλα Αλέξη! *(μπροστά σε όλους)* Από δω ... Ο φίλος μου ... Ο Αλέξης!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Κορνήλιε!

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: ...

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Κορνήλιε! ...

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Μονολογώντας)* Δεύτε τελευταίον ασπασμόν!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Κορνήλιος; ... Ποιος Κορνήλιος; ... Ο Αλέξης είναι ... Ο φίλος του Θάνου ...

ΘΑΝΟΣ: Ναι! Βέβαια! Ο φίλος μου είναι!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Κορνήλιε!

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: ...

Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Κυρία Ραζή ... Μου λέγατε ψέματα τόση ώρα; ... Ω! ... Δεν το περίμενα αυτό από σας! Ω! Τέτοιος εμπαιγμός!

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Ψέματα εγώ; Πολύ βαριά λέξη, Κυρία Δήμαρχε! Σας παρακαλώ πολύ να ανακαλέσετε! Ανακαλέστε τώρα!

(Κατεβαίνει τις σκάλες ο Στέφανος, μαζί με την οικογένεια Ντερετζέ)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Κανένας δεν χρειάζεται να ανακαλέσει, μητέρα.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Ποιοι είναι, πάλι, αυτοί;

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Στέφανε; ...

Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Μα ... Μα ... Αυτοί είναι ...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Αλβανοί! Ωωωωω! ... Αυτό και αν είναι άνω ποταμόν! Μαζί με τον γιο μου, φυγάδευαν στο σπίτι τους και λαθρομετανάστες!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Λαθρομετανάστες;;;;;; Μην μπλέκεστε στο έργο της αστυνομίας! Σας παρακαλώ! Αυτά τα εξιχνιάζει η αστυνομία! ... Και μόνον αυτή!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Τον κακό σου τον καιρό εξιχνιάζεις! Την τύφλα σου δεν ξέρεις! Ο γιος μου, κάτω από την μύτη σου ήτανε μωρέ, και συ χαμπάρι δεν πήρες! Αστυνομία να σου πετύχει!

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Στέφανε, ποιοι είναι οι άνθρωποι;

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Πριν προλάβει να απαντήσει ο Στέφανος)* Οι ξένοι!

**ΚΥΡΙΟΣ-ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ, Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ,
Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ,
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:** Οι ξένοι;;;;;;

Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Ποιοι ξένοι;

(Μπαίνει, ξαφνικά, ο Πέτρος στο σαλόνι)

ΠΕΤΡΟΣ: Οι ξένοι που περιμέναμε.

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: Πέτρο ...

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: Κανέναν ξένο δεν περιμέναμε! Το σπίτι μας είναι για μας! Όχι για τους ξένους!

- Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ:** Και ο Δήμος ‘ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ’ επίσης!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Και τα παιδιά μας δεν τα ‘χουμε για τους ξένους!
- ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:** Το τι θέλετε σεις, δεν έχει νόημα! Η αστυνομία, τι θέλει! Μην μπλέκεστε στα πόδια της αστυνομίας!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Εσύ μπλέκεσαι μεσ’ τα δικά μας τα ποδάρια! Πολύ κάθισες! Δεν μας αδειάζεις τη γωνιά να ησυχάσουμε;
- ΠΕΤΡΟΣ:** *(Κοιτάζει, έντονα, την Κυρία Ραζή στα μάτια)*
Μητέρα ... *(Την πλησιάζουν και ο Στέφανος με τον Θάνο)*
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ΘΑΝΟΣ:** Μητέρα ... *(Την πλησιάζει και ο Κορνήλιος)*
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** Κυρία Ραζή ...
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Κορνήλιε! Εσύ μην ανακατεύεσαι! Αρκετά σε μπλέξανε στις ιστορίες τους! Φύγε, παιδί μου! Απομακρύνσου! *(Πλησιάζει και η Σουλτάνα την Κυρία Ραζή)*
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** Καλή μου Κυρά ... Εγώ φταίω για όλα ... Συγγώρεσέ με ... *(κρύβοντας το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της)* Δοκιμάστηκα πολύ, Κυρά μου ... Δοκιμάστηκα πολύ ...
- ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ:** Μαρία ... Τι συμβαίνει; Απαιτώ μια εξήγηση για όλα όσα διαδραματίζονται στο σπίτι μου!
- ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:** Εξηγήσεις θα δώσει η αστυνομία, όταν έρθει η ώρα της! Εσείς μην ανακατεύεστε στο έργο της αστυνομίας!
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** Εεεεεε!!! Εσύ δεν τρώγεται και του λόγου σου! Εδώ ο κόσμος χάνεται και συ της τσουτσού σου τον χαβά! *(Ειρωνικά)* Μην μπλέκεστε στα πόδια της αστυνομίας! Και μην μπλέκεστε στα πόδια της αστυνομίας! ... Μας έπρηξες, χριστιανέ μου! *(Βγάζει ένα μαντήλι από την τσάντα της και αρχίζει να φυσιέται)* Αχ, Θεέ μου! Μ’ έκανε και φούντωσα, ο αχαϊρευτος! *(Μικρή σιωπή)* Και συ, Κορνήλιε! Έλα κοντά μου! Μην κάθεται δίπλα σ’ αυτούς!

- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** Όταν εξημερώνεις κάτι, έχεις την ευθύνη του για πάντα ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Προς την Κυρία Ραζή)* Κυρά μου ... Μο υ ζήτησε ... να τον εξημερώσω ... *(Δείχνει τον Κορνήλιο)* Δεν μπορούσα να του το αρνηθώ ... *(Στρέφει το βλέμμα της και προς την Κοινωνική Λειτουργό)*
- ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ:** Να τον εξημερώσεις; Άνθρωπος είναι! Όχι, ζώο!!!
- ΕΣΧΕΤΕ:** *(Πλησιάζει τη Σουλτάνα και την αγκαλιάζει)* Κυρά Σουλτάνα είναι άνθρωπος ... Ξέρει να εξημερώνει ... Κυρά Σουλτάνα, μια μέρα, θα πετάξει ψηλά ... Πολύ ψηλά ... Μ' ένα αεροπλάνο ... Στον ουρανό ...
- ΡΕΝΙ:** *(Προς τις κόρες της)* Σβετλάνα ... Μάρκοβα ... Φιλήστε Κυρά Σουλτάνα ... Μητέρα σας ... Φεύγουμε ...
- ΠΕΤΡΟΣ:** *(Προς την Κυρία Ραζή)* Μητέρα!
- ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ:** ...
- ΣΟΥΛΤΑΝΑ:** *(Τα κορίτσια την αγκαλιάζουν και τη φιλάνε, συγκινημένα)* Κοριτσάκια μου γλυκά ... Μωρά μου όμορφα ... Τον δρόμο σας να βρείτε ... Και η τύχη, σύμμαχός σας να 'ναι πάντα, στα πιο δικά σας όνειρα ... *(Μικρή σιωπή)* Για τη Σουλτάνα ... Ένα όνειρο ήσασταν ... *(Υστερα, στρέφει το βλέμμα της και κοιτάζει τον Κορνήλιο)* Κορνήλιε ...
- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ:** *(Την πλησιάζει. Τις σφίγγει τα χέρια. Της δίνει το κουτάκι με το φάρμακο)* Για κάθε πόνο, υπάρχει, πάντα, ένα φάρμακο, Κυρά Σουλτάνα ... *(Του χαϊδεύει τα μαλλιά)*
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:** *(Συγκινημένη)* Δώσ' της ένα φιλί, Καλέ! Άντε! Τι περιμένεις! Πάντα ντροπαλός! *(Με το μαντήλι της σκουπίζει τα μάτια της)* Καλέ ... Συγκινήθηκα! ... *(Ο Κορνήλιος φιλάει τη Σουλτάνα στο μάγουλο)*
- ΠΕΤΡΟΣ-ΣΤΕΦΑΝΟΣ-ΘΑΝΟΣ:** Μητέρα!!!

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: *(Πλησιάζει και αγκαλιάζει τη γυναίκα του) Μαρία ... Όπως βλέπεις ... Σήμερα, στο σπίτι μας ... Έχουμε ... Κυριακή!*

ΠΕΤΡΟΣ-ΣΤΕΦΑΝΟΣ-ΘΑΝΟΣ: *(Με μια φωνή, χαρούμενα) Πατέρα!!!*

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: *(Προς τη Σουλτάνα) Έλα δω, Σουλτάνα! (Τη χτυπάει, φιλικά, στο μάγουλο) Κατεργάρα! Ωραία τα κατάφερες! (Κοιτάζοντας, γλυκά, την Κυρία Ραζή και τη Σουλτάνα) Γυναίκες της ζωής μου! Αγαπημένες!*

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Του πιάνει τα χέρια) Κύριέ μου!*

ΚΥΡΙΑ ΡΑΖΗ: *(Προς τον Κύριο Ραζή) Τι λες, Άλκη; ... Να το τολμήσουμε;*

ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΖΗΣ: *(Χαμογελώντας) Φυσικά, αγάπη μου.*

ΠΕΤΡΟΣ-ΣΤΕΦΑΝΟΣ-ΘΑΝΟΣ: *(Με μια φωνή, χαρούμενα) Μπράβο!!!!*

ΕΣΧΕΤΕ: *(Προς τη Σουλτάνα) Δηλαδή ... Δηλαδή, Κυρά Σουλτάνα ...*

ΣΟΥΛΤΑΝΑ: *(Χαρούμενα) Δηλαδή, Εσχετε μου ... (Μικρή σιωπή) Τα λέμε ... Αύριο!*

ΕΣΧΕΤΕ: *(Συγκινημένος) Αλήθεια; ... (Κοιτάζει, χαρούμενος, τις κόρες του και τη γυναίκα του) Ναι ... Τα λέμε ... Αύριο!*

Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ: *(Στέκεται στο κέντρο της σκηνής, ανάμεσα σε όλους τους άλλους) Σαν Δήμαρχος, λοιπόν, του Δήμου "ΣΑΠΙΔΩΝΑΣ", σας ανακοινώνω ότι ...*

(Με μια φωνή όλοι μαζί, χαρούμενα και δυνατά)

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Τα λέμε ... Αύριο!!!!

(Αγκαλιάζονται και φιλιούνται)

ΤΕΛΟΣ